

Wie betaalt de rekening?

kritische beschouwingen bij maatschappelijke vraagstukken

Wie betaalt de rekening?

Alle Nederlanders tussen 18 en 81 jaar betalen de rekeningen afkomstig van 'hogere hand'.
In deze publicatie leest u een aantal kritische beschouwingen en enkele suggesties hier wat aan te doen.

Inhoud

Open brief aan Commissie Insolventierecht (09-06-2008)	4
Managementwijsheden (28-12-2009)	6
Kernzaken economie (30-01-2010)	12
Transparantie (02-04-2010).....	15
Zonder functiescheiding zelfverrijking (18-09-2010).....	22
Verantwoordelijkheid (10-04-2011)	24
Brief aan fracties Tweede Kamer (18-08-2012).....	26
Duurzaam ombuigen (14-04-2013)	27
Toenemende onvrede in Nederland/Europa (10-04-2014).....	28
Europa baseren op de Verlichting? (19-08-2014).....	30
Afrekenen (16-01-2015)	33
Gemeentebestuur Schoonhoven (07-02-2015)	35
Ongemakkelijke waarheid (17-02-2015).....	37
Basaal denken (27-07-2015).....	38
Ingezonden brieven Financieel Dagblad.	40
1. Verzet tegen openbare verkoop door fiscus mogelijk (22-07-2005).	40
2. Veel transparantie over incassokosten (19-02-2007).	40
3. Balkenende c.s. (22-09-2007)	41
4. Landsadvocaat als curator? (18-11-2007).....	41
5. De schulden niet verplaatsen (24-09-2011).....	41
6. Beleidsrente ECB kost burger geld (18-12-2011).....	42
7. Faillissementsfraude (05-06-2012).....	42
8. Ervaringen uit het verleden tellen wel (1-07-2012).....	43
9. Kosten/baten euro? (11-08-2012).	43
10. De Eurogroep waarschuwt (28-04-2013).....	43
11. Op kosten van schuldeisers (02-05-2013).....	44
12. Schuld en groei (11-11-2013).....	44

Auteur:
Waagmeesters Bedrijfs Advies B.V.
J.G. Scholten
Schoonhoven, 5 november 2015 (2^e druk)

Datum:
27 juli 2015

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
WBA / overzicht Publicatiestukken

Dit is exclusief de inhoud van 'Juridisch advies nodig?', de 'leeswijzer' van 14 juli 2015 en het publicatie & communicatiebeleid.

Bij de 2^e publicatie.

Aan de 1^e publicatie zijn 3 artikelen toegevoegd, te weten,
Managementwijsheden
Transparantie
Zonder functiescheiding zelfverrijking

Schoonhoven 5 november 2015
J.G. Scholten

© Waagmeesters Bedrijfs Advies B.V.

De informatie in deze uitgave is open informatie en te gebruiken zonder voorafgaande toestemming van de auteur onder voorbehoud van bronvermelding.

Ten behoeve van deze publicatie kan de lay-out van brieven en stukken zijn aangepast. De tekst is volledig conform het origineel.

Schoonhoven 27 juli 2015

Waagmeesters Bedrijfs Advies B.V.
Waagmeestersstraat 12
2871 GK Schoonhoven

Open brief aan Commissie Insolventierecht (09-06-2008)

Open brief aan

De voorzitter van de Commissie Insolventierecht
T.a.v. de heer Prof. Mr. S.C.J.J. Kortmann

Datum:
9 juni 2008

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
Fraudebestrijding in insolventierecht

Geachte heer Kortmann,

In uw hoedanigheid van voorzitter van de Commissie Insolventierecht brengen wij het volgende onder uw aandacht.

Wij zijn adviseur van stoppende bedrijven en komen regelmatig in situaties terecht waarin een curator optreedt tegen onze opdrachtgever. Dan valt op dat het gedrag en de werkwijze van de curator niet het belang dient van de crediteuren maar in eerste instantie het belang van de curator zelf. En dat de Rechter-commissaris niet bereid en in staat is dit fenomeen te voorkomen of te beperken.

Het blijkt ook zo te zijn dat het Ministerie van Justitie een proceskostengarantie kan afgeven ter bevordering van de bestrijding van 'faillissementsfraude'. Deze loonkostensubsidie van de curator moet leiden tot meer veroordelingen van dit fenomeen. Maar, is bij u uit wetenschappelijk onderzoek bekend hoeveel faillissementsfraude er voorkomt gepleegd door de curator?

Het is voor de hand liggend dat deze laatste vorm van faillissementsfraude onderbelicht blijft omdat het nogal wat imagoschade toebrengt aan een sterk groeiende en hoog aangeschreven sector, waarin een uitermate zwaarwichtige rol is toegekend aan het begrip 'vertrouwen'. Bovendien is het financiële belang van vooraanstaande advocaten en aansprekende advocatenkantoren enorm groot. En niet te vergeten de kwalitatieve rol van de rechterlijke macht die niet (verder) ter discussie mag komen staan.

De vraag rijst hoe dit kan gebeuren en waarom dit kan blijven voortbestaan.

Van de kant van de ex-ondernemer is duidelijk dat die zich veelal nauwelijks kan verweren tegen de curator door gebrek aan geld. En zonder raadsman is hij, moegestreden in dit soort situaties, extra gevoelig voor de stellingen, aannames en doelredeneringen van een curator die vrij spel heeft onder de Faillissementswet en vanuit commercieel eigenbelang opereert. En de ex-ondernemer zal het wel uit zijn hoofd laten om Jan-en-alle-man op de hoogte te brengen van de aantijgingen door de curator.

Onze ervaring is dat de Rechter-commissaris niet echt weet wat en waarom er iets gezegd en geschreven is door de curator. De Rechter-commissaris volgt steeds het standpunt van de curator en de correspondentie blinkt uit door gebrek aan enige transparantie. En de verslagen van de curator zijn in het algemeen onvolledig, onjuist en ondersteunend aan de visie van de auteur c.q. curator. De investeringen door de curator gepleegd (uren) zijn eveneens moeilijk controleerbaar. Een forse boedelrekening kost soms weinig inspanningen! Er zijn ook curatoren die wel houden van een machtsspelletje waarin onderscheid bestaat tussen wat mondeling is geuit en wat op schrift staat.

De clou is eigenlijk dat de combinatie van commercieel eigenbelang van de curator gelijk opgaat met het volstrekt intransparant zijn van de (administratieve en financiële) afwikkeling van het faillissement. De intransparantie werkt zowel intern als extern. En dat laatste betekent dat naar buiten toe nooit duidelijk wordt of een curator zijn werk goed heeft gedaan, of niet. De 'was' blijft altijd binnen hangen!

Het zou in het belang van alle betrokkenen zijn als er snel een einde komt aan de benoeming van

curatoren die, voor wat betreft hun inkomen, afhankelijk zijn van de opbrengst uit de boedel van anderen die zij zelf beheren. Die koppeling tussen beheer van en eigen inkomsten uit de boedel komt de laatste jaren nergens meer voor in het bedrijfsleven omdat de 'regelgeving' zorgt voor Chinese muren en stipte controle op de naleving daarvan. Waarom dan nog wel een 'dubbele pet' voor de curator die daarmee uitgenodigd is fraude te plegen? Functiescheiding is absolute noodzaak! De situatie is eigenlijk onhoudbaar te noemen voor weldenkende buitenstaanders.

Door deze functiescheiding ontstaat gelijktijdig de vereiste transparantie want de belangenscheiding in frontoffice en backoffice mondt uit in twee afgescheiden circuits. En hierop is veel beter en efficiënter toezicht mogelijk vanuit deskundig, objectief en onafhankelijk opererend extern toezicht.

Totdat een betere wettelijke functiescheiding is gerealiseerd blijft de bestaande ongewenste situatie gehandhaafd. Dat zou onmiddellijk moeten leiden tot opheffing van de intransparantie door de markt, in die zin dat de ervaringsdeskundigen (onze opdrachtgevers) per faillissement (op naam van de rechtbank, het advocatenkantoor, de curator etc.) hun slechte ervaringen openlijk kenbaar maken en aanmelden voor een second opinion. En het resultaat van dat onderzoek zou een kwalificatie van de advocaat opleveren waarmee de commerciële advocaat vrijelijk in de markt kan opereren. Een goed presterende curator krijgt dan automatisch een bonus in de marktwerking en er kan een vrije en open discussie ontstaan over zijn gedrag en werkwijze. Afrekenen op maatschappelijk nut in plaats van onder een monopolistische warme 'deken'. En dat is een normaal verschijnsel in het concurrerende bedrijfsleven.

Uiteraard zal juridisch denkend en sprekend Nederland dit fenomeen van fraude door de curator in alle toonaarden ontkennen. Het is ook haar belang dit te doen, schermend met haar vertrouwenspositie en het belang van de crediteuren. Er bestaat ook geen enkel belang dit fenomeen te laten onderzoeken door de Nederlandse Orde van Advocaten; 'laat de boer niet zijn eigen vlees keuren' is een bekend spreekwoord uit de praktijk. Een onafhankelijke, deskundige en objectieve 'autoriteit' zal dit continu moeten doen op basis van wettelijke uitgangspunten. Vanzelfsprekend met in het achterhoofd de idee dat als de curatoren niets te verbergen hebben, zij zich ook geen zorgen hoeven te maken!

Wij hebben de ervaring dat het eigenbelang van de curator en het ontbreken van enige transparantie in het afwikkelingsproces tot veel verborgen ellende leidt. Zonder ingrijpende wijzigingen in de Faillissementswet blijft dit zo en zal dit verschijnsel, bij een zwaardere rol van de 'bewindvoerder' in uw bekende voorstellen, in belang toenemen in plaats van verminderen. Daarom de vraag aan uw commissie om fraudebestrijding door de curator niet alleen te onderzoeken maar ook daadwerkelijk effectief en efficiënt te bestrijden, en wel ingaande heden.

Vanaf 1980 hebben wij met fraude door de curator in ons werk te maken. Onze kennismaking met Mr. Hamburger te Delft, in zijn hoedanigheid aldaar als advocaat en bewindvoerder, heeft dit fenomeen zichtbaar gemaakt. Maar ook in ons werk als bedrijfsadviseur hebben wij tientallen dossiers, afgesloten en lopende zaken, die dit fenomeen glashelder aantonen. Onder voorwaarden staan deze dossiers en ervaringsdeskundigen tot uw beschikking. Maar wij zijn ervan overtuigd dat u bekend bent met de geldende praktijk en dat u daar een passende oplossing voor kunt inrichten. Daarmee voorkomen de advocaten een vergelijkbare ontwikkeling als bij de accountants en de notarissen zichtbaar was.

Tot nadere toelichting zijn wij steeds bereid.

Hoogachtend,
Waagmeesters Bedrijfs Advies
J.G. Scholten

Managementwijsheden (28-12-2009)

Datum:
28 december 2009

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
Managementwijsheden met een knipoog

1. Haast je als je tijd hebt, dan heb je de tijd als je haast hebt.
2. Het heeft geen zin je zorgen te maken over dingen waar je wat aan kunt doen, want als je er wat aan kunt doen, heeft het geen zin je zorgen te maken.
En het heeft ook geen zin, je zorgen te maken over dingen waar je niets aan kunt doen, want als je er niets aan kunt doen, heeft het geen zin je zorgen te maken.
3. Ondernemen is 'people's business', ondernemers die te zeer de nadruk leggen op business in plaats van op people, staan met hun rug naar de toekomst.
4. Wijsheid is niet uitsluitend voorbehouden aan het management.
5. Consensus komt vaak neer op het onderdrukken van de individualiteit van je medewerkers.
6. Een goede sfeer op de werkvloer is het belangrijkste 'eigen vermogen' van een onderneming.
7. Weten hoe je moet concurreren, betekent niet dat je marktaandeel dan wel winstgevendheid toeneemt.
8. Zwig in alle toonaarden over jezelf en over je concurrentie.
9. De klant is niet koning maar dictator.
10. Medewerkers dumpen hun vrijheid op de drempel van een onderneming.
11. Dring de markt je ritme op maar dans nooit in het ritme van de markt.
12. Creativiteit is hetzelfde zien als iedereen maar iets totaal anders doen.
13. Houd een slogan en een oplossing goed uit elkaar.
14. Het zijn niet de mensen die je ontslaat die je het leven zuur maken, maar de mensen die je niet ontslaat.
15. Presenteer je professioneel en men zal denken dat je een professional bent.
16. Word lid van een vereniging of club waarvan een van je belangrijkste klanten lid is.
17. Leiding geven is vooral jezelf in de hand houden.
18. Het ene juiste antwoord bestaat niet, een antwoord is afhankelijk van waar je op uit bent.
19. Trek als manager altijd intelligentere maar nooit slimmere medewerkers aan.
20. Zie problemen als uitdagingen, hoe problematisch ze ook zijn.
21. Je afnemers zijn verantwoordelijk voor je inkomen, niet je baas.
22. Ervaring krijg je wanneer je niet krijgt wat je wilt.
23. Onthul je gezicht, verhul je ware gezicht?
24. Het is vaak verstandig om niets te zeggen tijdens een vergadering.
25. Managers willen niets liever dan meten maar willen zelden zelf gemeten worden.
26. Doe niet gewoon maar doe gewoon.
27. Wie is aangenomen om werk te doen, moet het ook doen en er niet over blijven praten, zie hier het dilemma van de personeelsmanager.
28. Doe nooit zaken met mensen die niets te verliezen hebben.
29. Een baas zal zelden onthouden dat je gelijk had, maar nooit vergeten dat je geen gelijk had.
30. Wantrouw managers die erop staan dat je ze vooral moet vertrouwen.
31. Heb je het hoe onder de knie, dan heb je een baan,
heb je het waarom onder de knie, dan ben je de baas.
32. In de jaren negentig hadden klanten geen behoefte aan netwerken, maar aan ideeën.
33. In de naaste toekomst hebben alleen die mensen werk die het creëren.
Mensen die werk zoeken blijven zoekende.
34. Surf niet mee op de golven van trends, vaar je eigen koers.
35. De onderneming van de toekomst is een optelsom van ideeën.
36. De manier van zoeken bepaalt in hoge mate wat er uiteindelijk wordt gevonden.
37. Grote ondernemingen: competitieve jungle met lianen die naar boven en naar beneden leiden.
38. Succesverhalen vertroebelen misstappen.
39. De sterke punten van vandaag kunnen de zwakke punten van morgen zijn.
40. Onzekerheden worden in bepaalde bedrijfstakken niet zelden tot pijnlijke zekerheden.

41. Het belangrijkste bezit van een onderneming zijn de medewerkers.
Zij komen merkwaardigerwijs niet voor op de balans, wantrouw balansen.
42. Je kunt alleen effectief concurreren, als je alle spelregels hebt doorgrond.
Echte winnaars veranderen namelijk de spelregels.
43. Managers willen nog wel eens liegen, de markt liegt nooit.
44. Onderhandelingen hoeven geen schoonheidsprijs te verdienen.
45. Theorieën zijn er om overboord gegooid te worden.
46. Het formuleren en uitvoeren van een strategie is net als het bakken van een cake, het gaat om de juiste recepten.
47. Er komen altijd reacties op een overdreven situatie, reageer tijdig.
48. Goochel met feiten, speculeer met theorieën.
49. Concurrentie is nooit willekeurig.
50. Marktonderzoek heeft twee voordelen: men beslist minder en men beslist beter.
51. Managers zijn geleide projectielen, ondernemers zijn ongeleide projectielen.
52. De grootste bedreiging van managers is niet een gebrek aan kennis, maar een gebrek aan inzicht.
53. Beschouw je opdrachtgever altijd als je 'sparring partner'.
54. Ondernemerschap: management met de wapperende handjes.
55. De stem van de markt kent geen nuance.
56. Statistisch materiaal is altijd illustratief, nooit analytisch.
57. Praat als manager weinig, zeg veel.
58. Denk als manager in termen van andere dimensies, durf geestelijke sprongen en mentale salto mortale's te maken.
59. De waarheid is een essentiële metgezel van een manager van eer.
60. De echt belangrijke dingen krijgen opmerkelijk vaak de minste aandacht.
61. Jaarverslagen zijn een optelsom van appels, peren en pruimen.
62. Waarheid is een baken in de jungle die ons bedrijfsleven is.
63. Managers doen er goed aan de scheidslijn tussen feiten, meningen en gedachten opzettelijk vaag te houden.
64. Het verschil tussen verzekeren, wedden en gokken is niet altijd zo eenduidig als wel wordt beweerd.
65. Bij ondernemen gaat het voor een belangrijk deel om het vinden van de balans tussen wat mogelijk, wat wenselijk en wat noodzakelijk is.
66. Een verbeterde interne dienstverlening leidt tot een verbeterde externe dienstverlening.
67. De concurrentiestrijd wordt beslecht in het voordeel van de onderneming met de grootste opnamecapaciteit van kennis, ervaring en ideeën.
68. Ondernemingen die hun strategie formuleren als functie van het verleden, lopen het risico door de toekomst van achteren te worden overvallen.
69. Creatief concurreren is voor veel managers een kwestie van loskomen van de tirannie van de institutionele omgeving.
70. Strategische alliantie: op de bagagedrager van een andere onderneming meerijden alvorens zelf het stuur over te nemen.
71. Elke onderneming die iets bereikt heeft, heeft haar pad geplaveid met mislukkingen.
72. Concurrenieren is als ritueel dansen.
Als je niet goed kunt dansen, worden de rituelen steeds belangrijker.
73. Stop met signaleren, ga verklaren.
74. Als je nummer 1 wilt worden, gedraag je dan ook als nummer 1.
Wees het en je bent er beter op voorbereid.
75. Ondernemingen met een dominant marktaandeel zitten in een kooi met gouden tralies: het blijft een kooi.
76. Kijk niet louter naar de golfslagen aan de oppervlakte; concentreer je op de geheimen van de diepe onderstroom.
77. De traditionele onderneming is een verzameling individuen die van elkaar afhankelijk zijn.
De onderneming van de toekomst is een verzameling individuen die onderling afhankelijk zijn.
Voorkom afhankelijkheid, zorg voor aanhankelijkheid.
78. Besluitloze topmanagers nemen veel beslissingen.

79. Topmanagers moeten dingen niet geloven; ze moeten dingen weten.
80. Door medewerkers de oplossingen voor problemen zelf aan te laten dragen, is de kans dat de problemen ook worden opgelost veel groter.
81. Ondernemingen die het hardst ondersteuning nodig hebben, zijn het minst in staat om hun eigen problemen te (h)erkennen.
82. Het menselijk kapitaal, niet het financieel kapitaal moet regeren.
83. Klanten moeten altijd de rol krijgen die ze verdienen, namelijk de hoofdrol.
84. Bedrijven die voor de vrijheid van de markt lobbyen, komen niet zelden tussen de muren van de overheid terecht.
85. Goede strategieën elimineren ondernemingen, slechte strategieën elimineren topmanagers.
86. Een duur samenwerkingsverband is vaak goedkoper dan de billijkste concurrentiestrijd.
87. De enige manier om een concurrentiestrijd werkelijk naar je hand te zetten, is er voor te zorgen dat hij nooit begint.
88. Veel managers geven de voorkeur aan een onrechtvaardig kartel boven een rechtvaardige concurrentiestrijd.
89. Verwachtingen van klanten zijn er om overtroffen te worden.
90. Het maakt nogal wat uit of in het laboratorium bewezen is dat het kan, of dat het in de praktijk werkt, laat staan een succes wordt.
91. Idee: goud van de toekomst.
92. Ondernemen: het in evenwicht brengen van risico's en opbrengsten.
93. Concurrentie: verstrooiing van het management, waarbij ondergeschikten al het werk moeten doen.
94. Klanten kiezen ondernemingen, pas daarna producten.
95. Luister naar klanten; ze hebben altijd gelijk.
96. Er is geen strategie voor dominantie, dominantie is de strategie.
97. Concurrenieren is een spel van zet en tegenzet met grote ego's als inzet.
98. Topmanagers voorspellen het onvoorspelbare en denken het ondenkbare.
99. Managers die weinig beloven, zakken zelden door het ijs.
100. Achterdocht verlengt de loopbaan van een topmanager aanzienlijk.
101. Een organisatie die niet concurreert, houdt op te bestaan.
102. Sterren in bedrijvenland worden gemaakt, niet geboren.
103. Je klant bakent je werkterrein af.
104. Loyaliteit is het toverwoord.
105. Denk parallel, niet sequentieel.
106. Visie: gedurfde dromen in de praktijk brengen.
107. De verpakkingen van schoonheidsproducten zijn in de regel symbolen van schoonheid.
Aan de inhoud hangt niettemin een luchtje.
108. Topmanagers worden anders, topondernemers zijn anders.
109. Manager: iemand die de hersenen van zijn medewerkers aftapt.
110. De efficiëntie van je onderneming verbeteren?
Ga op dieet en verander je eetgewoonten.
111. Groot elimineert niet klein, maar snel elimineert langzaam.
112. Management: een manier om de tijd door te brengen.
113. Als je meerdere ja zegt en je gevoel nee, doe het dan niet.
Als je meerdere nee zegt en je gevoel ja, doe het dan ook niet.
114. Wat marketingmensen willen moet corresponderen met wat technici kunnen.
Het probleem is vaak dat technici van alles willen terwijl marketingmensen denken dat ze alles kunnen.
115. Je krijgt goede producten als de technologie geavanceerd is en je begrijpt wat er leeft bij de afnemer.
Je krijgt geweldige producten als die technologie en marktbehoeften met elkaar corresponderen.
116. Analist: zwemmer die oceanen van data bedwingt.
117. Als een manager zegt: ik ben geïnteresseerd in de functie van president-directeur, omdat, dan is hij vooral geïnteresseerd in 'omdat'.
118. De weg is betrokkenheid, maar helaas is betrokkenheid vaak weg.

119. Managers die nooit twifelen, weten niets.
120. De meeste topmanagers hebben een 'zelfs al zijn alle deskundigen van de wereld het met elkaar eens dan hoeven ze nog geen gelijk te hebben' mentaliteit.
121. Veel managers hebben het vooral over zaken die zich met het taallandschap bezig houden, terwijl managers zich eigenlijk gewoon met zaken moeten bezig houden.
122. In een onderneming draait het meer om inhoud dan om vorm, buiten een onderneming draait het meer om vorm dan om inhoud.
123. In theorie moeten managers uit respect gehoorzaamd worden.
In de praktijk worden managers doorgaans uit vrees gehoorzaamd.
124. Succesvol innoveren is het resultaat van vaardigheden, niet van genieën.
125. Creativiteit moet destructief zijn om constructief te worden.
126. Een gulden regel van veel topmanagers is de regel dat in de regel van regels moet worden afgeweken.
127. Zeg als leider wat je opvolgers moeten doen, nooit hoe ze het moeten doen.
128. Het bestijgen van de carrièreladder is hetzelfde als het afdalen ervan.
Je verplaatst je op dezelfde ladder.
129. Geef slechte managers nooit een kans, want ze grijpen hem.
130. Niet geslaagde topmanagers willen alles houden zoals het is; geslaagde topmanagers willen alles houden zoals het had moeten worden.
131. Sommige ondernemingen worstelen met een tekort aan talentvolle managers.
Andere ondernemingen missen ze alleen maar.
132. Het maakt vaak uit of je een manager iets hoort ontkennen of iets ziet ontkennen.
133. De weg naar de top is lang; houd jaar in jaar uit het hele jaar door rekening met gladheid.
134. Doorgewinterde managers hebben ervaring genoeg, maar missen niet zelden de nodige ervaring.
135. Opvolgers van topmanagers vinden vaak de kluts die hun voorgangers kwijt waren.
136. Waar gehakt wordt, vallen managers.
137. Als je managementjargon vertaalt, gaat het failliet.
138. Afstand nemen vergroot het inzicht.
139. Slechte managers zijn vaak te herkennen aan het feit dat ze onherkenbaar zijn.
140. Van veel managers die niet zichzelf blijven, blijft weinig over.
141. Voorspoed is het resultaat van onaangepast gedrag.
142. Debacle: sleutel voor succes.
143. Topmanagers lopen altijd voorop, maar nooit uit de pas; topondernemers lopen altijd voorop, en altijd uit de pas.
144. Managers veranderen bij slecht weer het zeil, ondernemers de windrichting.
145. Een verstandig manager kondigt nooit een verlaging van lonen aan, wel een aanpassing.
146. Manager zijn gaat gepaard met rechten, ondernemer zijn met voorrechten.
147. De ondernemer van vandaag is de manager van morgen, en de bureaucraat van overmorgen.
148. Een 'goede' vriendin: bananenschil voor managers.
149. Het grootste probleem van ondernemingen is de onder managers vaak geventileerde mening dat ze aan de lopende band problemen hebben.
150. Veel managers weten het altijd het beste.
Wat ze het beste weten is niet altijd even duidelijk.
151. Concurrentie is het resultaat van de vriendschap tussen een manager of ondernemer en zijn ambitie.
152. Een manager verblind door ambitie ziet valkuilen over het hoofd.
153. Te veel managers zijn zo goed als het laatste seminar of congres dat ze bezocht hebben.
154. Wie de vloer niet begeert, is de top niet waard.
155. Een succesvol strategisch plan is meer door de markt dan door strategen en topmanagers geschreven.
156. Een strategisch plan moet een wisselwerking zijn tussen de ambities van een onderneming en de wensen en behoeften van de markt.
157. Een strategie moet geen uitroptekens maar vraagtekens zetten.
158. Structuur wordt beetje bij beetje ontdekt, creativiteit valt met de deur in huis.

159. Veel plannen van managers zijn vijgenbladen om onvermogen en gebrek aan inzicht mee te bedekken.
160. Strategisch plan: kookboek van een topmanager.
161. Lezing: toneelstuk van een manager waarin hij vaak ten onrechte de hoofdrol speelt.
162. De belangrijkste belegging van een topmanager is zijn secretaresse.
163. Congres: bijeenkomst van onbelangrijke managers die belangrijke onderwerpen als onbelangrijk betitelen, om zo hun belangrijkheidsquotiënt op te krikken.
164. Managers zijn topmanagers niet door wat ze denken voordat ze doen maar doordat ze denken voordat ze doen.
165. Manager: iemand met gevoel voor politiek theater.
166. Vergadering: samenzijn waarbij iedereen tegelijk praat en niemand naar iemand luistert.
167. De markt maakt managers; managers maken een markt.
168. Vergadering: speeltuin voor talentlozen.
169. Energieke leiders worden nooit oud; ze blijven dertig jaar lang dertig jaar oud.
170. Leiderschap is een activiteit, geen positie.
171. Een manager moet altijd een verantwoordelijke positie krijgen omdat hij die verdient, en niet omdat hij de juiste persoon is op die plaats.
172. Zoek avontuur in plaats van aanpassing.
173. Er zijn veel managers met ideeën; er zijn minder managers die ideeën durven uit te spreken; er zijn vrijwel geen managers die ideeën ook daadwerkelijk durven uitvoeren.
174. Succesvolle managers verkopen geen goederen en diensten, maar normen en waarden.
175. Het succes van een onderneming is niet te danken aan lage lonen, maar aan gewilde producten.
176. De meest succesvolle managers zijn het minst op succes uit.
177. Een topmanager is iemand die problemen oplost waarvan managers niet wisten dat ze actueel waren.
178. Geslepen managers moeten oppassen dat ze zichzelf niet in de vingers snijden.
179. Managers hebben ambities, maar meer nog hebben ambities managers.
180. Iedere manager heeft gelijk, maar de hoogste manager heeft het meest gelijk.
181. Veel managers willen niet gelijk hebben maar gelijk krijgen. Gelijk hebben ze!
182. Ambitie is verlangen naar wat je niet hebt.
183. President directeur: managementpositie gekenmerkt door verbeeldingskracht en weinig realiteitsbesef.
184. De directiekamer is voor veel managers het voorportaal van het hogeschoolmanagement, voor te weinig managers uitgang.
185. Leaseauto: fopspeen voor managers.
186. Ondernemende managers managen nooit.
187. Collegialiteit wordt te vaak geboren uit angst voor wat onvermogen zal brengen.
188. Loopbaan: luchtballon die, hoewel hij doorgaans snel hoogte wint, langzaam leegloopt naarmate je verder vordert.
189. Sommige managers weten alles, maar begrijpen niets.
190. Het gaat er uiteindelijk niet om welke business school de beste is; het gaat erom welke het noodzakelijkste is voor managers.
191. Een manager wordt topmanager als er een topmanager nodig is.
192. Goede managers proberen niet zichzelf, maar hun bedrijf en producten gewild te maken.
193. Een onderneming is als een gebouw: leiders zijn de stenen, volgers het cement. Ze kunnen nooit zonder elkaar.
194. Managers rijden niet in de auto's die ze mooi vinden; ze vinden de auto's mooi omdat ze erin rijden.
195. Opbouwende kritiek: topmanager veegt de vloer aan met manager. Belediging: manager veegt de vloer aan met topmanager.
196. Concurrentiestrategie: vaak zware bevalling, waarvan het nog maar de vraag is of het om een mooi kind gaat.
197. Financiële managers zullen zich nooit laten wegcijferen.
198. Topondernemers maken het onmogelijke mogelijk door het voor velen onmisbare misbaar en het onverdraagbare verdraagbaar te maken.

- 199. Leiders regisseren, managers interveniëren.
- 200. Geef fouten grif toe.
De 'Hugh Grant' – strategie werkt, want die is ontwapenend.
- 201. Vereenvoudig veronderstellingen.
- 202. Concurrentie: besmettelijke ziekte met een collectieve inslag.
- 203. Niet het resultaat telt, maar de blijvende ontwikkeling.
- 204. Excellentie moet een manier van leven zijn.
- 205. De problemen van ondernemingen zijn vaak zeer complex, de benodigde antwoorden zijn vaak opmerkelijk voor de hand liggend.

Waagmeesters Bedrijfs Advies
J.G. Scholten

Kernzaken economie (30-01-2010)

Datum:
30 januari 2010

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
kernzaken economie

1. Productie.
De wereldproductie is opgebouwd uit alle nationale producties.
In de nationale producties zitten de overheid, bedrijfsleven en particulieren samen.
2. De prijs
De 'prijs' van een 'product of dienst' komt in het algemeen tot stand door vraag en aanbod.
Zowel vraag als aanbod zijn opgebouwd uit diverse elementen.
De aard van de elementen is van belang: reële en kunstmatige.
3. Geldhoeveelheid.
Dit is een kunstmatig tot stand gebracht smeermiddel van de economie.
De kredietverlening en geldschepping stimuleren de economie.
Als de economie (productie) krimpt zal kredietverlening en geldschepping teruglopen door aflossing, al of niet gedwongen.
Bij gedwongen aflossing zal verlies ontstaan omdat niet alles kan worden terugbetaald.
Hierdoor ontstaan economische spiralen, positieve (groei) en negatieve (krimp).
4. Rente.
Dat is de prijs van geld.
Er is marktrente (banken) en kunstmatige rente (beleidsbepalende banken).
De kunstmatige rente beïnvloedt de marktrente zowel positief als negatief.
Een lage kredietrente stimuleert kredietverlening maar remt de rentevergoeding op spaargeld.
Een hoge kredietrente remt de kredietverlening en stimuleert sparen.
5. Geldmarkt en kapitaalmarkt.
Hier komen aanbod en vraag van geld bij elkaar.
Op de geldmarkt kortlopende en op de kapitaalmarkt langlopende transacties.
Rentebelief, geldschepping en kredietverlening samen bepalen of de geldhoeveelheid daalt of stijgt.
Deze zijn alle kunstmatig te reguleren en beleidsbepalend voor de economische ontwikkeling.
6. Economie.
Is een gedragswetenschap dus menselijke reacties zijn bepalend.
7. Economisch beleid.
Vastgesteld door zowel politieke als vakmatige beleidsbepalers.
Rentebelief is van invloed op zowel de vraagkant als de aanbodkant van geld (bij bedrijfsleven, particulieren en overheid).
Door beleidsmatige 'rekenregels' en fiscale regelingen kan de aanbodkant door institutionele aanbieders enorm sterk worden beïnvloed (pensioenen).
De geldhoeveelheid dient in eerste instantie het algemeen belang en is soms in andere beleidshanden dan het rentebelief.
8. Productiefactoren.
Belangrijkste zijn grond, kapitaal en arbeid.
De beslisser is vaak de overheid, het bedrijfsleven of de particulier, al of niet in combinatie met elkaar.
Het politieke bestel verdeelt die beslissingsbevoegdheid sterk.
Als veel beslissingen in een hand liggen zal economisch beleid hiermee samengaan.

9. Politiek.
Neemt de beslissingen voor de mensen vanuit een vooroordeel maar met het oog op het algemeen belang.
Als economisch beleid is verdeeld over beslissers zal 'onafhankelijkheid' van politiek relatief zijn. Ideologie of partijpolitiek, religie en economische macht spelen het machtsspel heel subtiel. Er is strijd tussen de centrale bank en het ministerie van financiën als zij beide gescheiden taken hebben toebedeeld gekregen.
Overkoepelende centrale banken kunnen landelijke politiek versterken of tegenwerken.
10. Risico's.
Economische groei en inflatie (geldontwaarding) zijn het doel van beleid maar vaak ook het gevolg van latere ongewenste ontwikkelingen zoals 'zeepbellen'.
Beleidsaanpassingen moeten dan corrigerend werken evenals economische hervormingen al of niet gesteund door de politiek.
Het risico van stimulering van de economie in een periode van krimpende economie door middel van lage rente, geldschepping en kredietverlening is 'modern' beleid maar aanleiding voor het ontstaan van een schulden crisis.
11. Schulden crisis.
Het vergroten van de geldhoeveelheid leidt tot het aangaan van schuldposities door overheid, bedrijfsleven en particulieren die te zijner tijd weer moeten worden afgelost.
Kredietverlening is zo een voorschot nemen op de toekomst, rente en aflossing komt later wel.
Door cumulatie van kredietverlening en de wereldwijde verdeling ervan (globalisering) zal 'later' blijken dat terugbetaling niet altijd mogelijk is.
Door terugbetaling te forceren gebeurt het omgekeerde van wat bij kredietverlening ontstaat: de economie stort in elkaar omdat schulden niet afgelost kunnen worden en 'verlies' ontstaat.
Dit stimuleren om het stimuleren pakt dus uit in verlies accepteren in de toekomst.
Het voorbeeld van Japan na 1988 is aansprekend, evenals Amerika na 2000.
Langdurig lage rente is het duidelijkste signaal naar de buitenwereld.
12. Bankwezen.
Traditioneel: de verzamelaar van overtollig geld bij particulieren en bedrijven en de verstrekker van leningen aan diezelfde particulieren en bedrijven.
Modern: de 'handelaar' in papieren risico's zoals contracten van onroerend goed, leningen, valuta, grondstoffen, renteontwikkelingen, aandelen, fusies en overnames, creditgelden en alle toekomstige verplichtingen daarin (de zogenaamde derivaten zoals opties etc.).
13. Zakenbank.
Vroeger had de bank geen eigen belang bij 'handelswaar', nu is het geworden tot de belangrijkste tak van sport bij 'zakenbanken'.
De bank als handelaar / partij, en alle daarbij meespelende contractpartijen, hebben nagenoeg niets met de onderliggende waarde van doen, zij handelen met (voor)kennis om winst te maken.
14. Verzekeringsproducten.
Achter deze 'financieringscontracten' gaat een groot verzekeringscircuit schuil waarin het risico's van non-betaling door de schuldenaar worden verzekerd. Dit nadat een (kwaliteits)garantie is afgegeven door instituten die in handen zijn van diezelfde banken.
15. Handel / beursvloer.
Deze 'handel' levert de grotere en grote partijen zoveel geld / winst op dat 'financiële centra' zijn ontstaan die deze (markt)macht op zichzelf exploiteren en in stand houden.
De 'handel' is winstgevend te maken en te houden door beleidsmatig te werk te gaan.
Het winstoormerk verleidt tot speculatief handelen op gelijktijdig zowel de vraag- als aanbodzijde.
Door liberalisering en globalisering is met de computerhandel in een 24/7/52 gestuurde netwerkconstructie elk 'prijsverschil' uit te baten, al of niet zelf veroorzaakt of aangegeven.

De informatievoorziening die leidt tot prijsverschillen is streng gereguleerd maar blijft interessant voor de handelaren.

In aansprekende getallen: als de wereldproductie 150.000.000 miljard dollar in 2005 omvat, dan is de omzet in handelscontracten meer dan 1000 keer zo groot.

16. Speculatieve handel.

Met moderne contracten is gelijktijdig door de 'handelaren' / vergunninghouders zowel aan het aanbod als aan de vraagzijde actief te werken in deze virtuele markt.

Zo kan het gebeuren dat een vat olie met een kostprijs van gemiddeld 40 dollar 'verhandeld' wordt voor bijna 150 dollar.

Hiervoor zijn allerhande verklaringen te geven en gegeven en het werkt goed zolang de consument die uiteindelijke pompprijs betaalt.

Vergelijkbare situaties deden zich voor rond de aandelenkoers van ABN AMRO Bank, gefailleerde Amerikaanse en Engelse banken en vele grondstoffen.

17. Overheidsingrijpen.

De sanering van het 'systeem' is door overname van schulden voorgefinancierd door de diverse overheden waarbij de geldhoeveelheid en rente hun beleid bepaalden.

Transparantie (02-04-2010)

Datum:
2 april 2010

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
WBA / transparantie

Tegen het niet pluisgevoel tijdens het spel.

Onderstaand komen aan de orde:

- A. De jurist.
- B. De advocaat.
- C. De curator, en
- D. Regels en advocaten in pers en publiciteit (2004 t/m 2009).

A. De jurist.

Een jurist is afgestudeerd in (Nederlands) recht.

In dat recht bestaan diverse specialisaties zoals strafrecht, ondernemingsrecht, familierecht etc..

Juristen verrichten vaak hun werk als medewerker in loondienst; als ambtenaar, in het bedrijfsleven, in de politiek en non profit organisaties. Dus niet als ondernemer en niet commercieel.

Soms worden ze ondernemer, dus met een bedrijf voor eigen rekening en risico. Dan moeten ze zich wel ondernemend en commercieel opstellen.

B. De advocaat.

Om als advocaat te mogen optreden moeten juristen zijn ingeschreven bij de Nederlandse Orde van Advocaten. Daarbij leggen ze ook een eed af. Dan zijn ze verplicht zich te houden aan de statuten en regels van de Orde, mogen optreden in rechtszaken (dagvaardingen uitbrengen / procederen etc.) en zijn beschermd door het tuchtrecht.

In het algemeen zijn advocaten carrièregericht, hebben lef, ambitie en zijn zij zich bewust van eigenbelang. De Nederlandse wetgeving op het gebied van procederen geeft advocaten een monopoliepositie. Buiten de kantonrechter hebben procederende partijen bijna altijd een advocaat nodig. Procederen is gebonden aan omvangrijke procesregels en elke advocaat heeft dan een 'opdrachtgever'. Er zijn momenteel ca. 14.000 advocaten in Nederland en er komen er jaarlijks meer dan 400 bij.

De rechter in een procedure.

In een procedure strijden partijen, dus advocaten, 'op papier' tegen elkaar en de rechter doet op basis hiervan daarna uitspraak (een vonnis). De rechter past de wet toe en in vergelijkbare situaties eerdere uitspraken van rechters. Dus de rechter toetst niet op alles wat de advocaten inhoudelijk schrijven. Uiteraard zijn feiten en bewijsstukken van belang maar vaak gaat de advocaat veel verder dan dat. Met zijn 'eendimensionale' beweringen, stellingen, aannames en uitspraken creëert hij zijn eigen papieren waarheid tegenover die van zijn tegenpartij. Hoe belangrijker het winnen van de zaak, hoe 'creatiever' de inhoud is. In die creativiteit speelt natuurlijk het eigenbelang van de advocaat mee, zowel in geld als in aanzien. De rechter gaat als het goed is 'nooit' in op het creatieve deel van de motivatie van het standpunt van de advocaat. En dat is jammer want in die 'creativiteit uit eigenbelang' zit ook wel eens de onwaarheid zoals de leugen en list en bedrog. En dat zo mogelijk van beide partijen. Omdat de rechter hierop niet ingaat blijft dit voor 'eeuwig verborgen voor de buitenwereld'. Na de uitspraak gaat het dossier in de kast en wordt het spel bij de volgende procedure herhaald. Uiteraard zwijgen de advocaten hier ook over als het graf. Een voorbeeld: de advocaat die in een incassozaak 'bewust en uit eigenbelang' een verkeerde partij dagvaardt. Wat bijna niemand weet is dat de opdrachtgever van de advocaat medeverantwoordelijk en medeaansprakelijk is voor het handwerkje van de advocaat. En vonnissen zijn gelukkig openbaar.

C. De curator.

Is in het algemeen een door de rechtbank in een faillissement benoemde advocaat. De rechtbank is dus opdrachtgever en stelt zijn uurtarief vast. Een rechter-commissaris controleert de werkzaamheden van de curator. De hoofdtak van de curator is de belangen te dienen van de crediteuren / schuldeisers in het faillissement. De curator heeft speciale rechten zoals het mogen openen van poststukken en zich verdiepen in privé aangelegenheden van de failliete persoon of onderneming. Zijn kosten worden bij voorrang uit de opbrengsten van het faillissement (de boedel) voldaan. Regelmatig brengt de curator een openbaar verslag uit om buitenstaanders en belanghebbenden te informeren over het verloop van zijn werkzaamheden. Ook onderzoekt de curator of het faillissement wel rechtmatig is ontstaan, dus zonder dat van (faillissements)fraude sprake is geweest. Uiteraard zijn alle andere rechtsregels in een faillissement ook van toepassing zoals ontslagrecht, boekhoudplicht en belastingregels. In sommige gevallen kan het ministerie van justitie of financiën de curator financieel ondersteunen om te procederen als van verdachte handelingen sprake is geweest. Meestal is dat gericht op aansprakelijkstelling van de ondernemer en het verhalen van schulden.

Hoe werkt een advocaat / curator in het algemeen?

1. Meestal is dit individueel bepaald en afhankelijk van het onderwerp / het meningsverschil.
2. Er is geheimhoudingsplicht ten opzichte van de opdrachtgever.
3. Vertrouwen tussen advocaat en opdrachtgever staat centraal.
4. Als het goed is ligt er een duidelijke opdracht voor de advocaat.
5. Er zijn een aantal 'scherpe kantjes' in de werkwijze waarneembaar.
 - i. De advocaat is commercieel, die wil winnen en is uit op betaling voor zijn inspanningen.
 - ii. Alles kan en mag totdat het tegendeel bewezen is.
 - iii. Zoveel advocaten als er zijn, zoveel 'waarheden' zijn er.
 - iv. Het doel heiligt de middelen: onderling (voor)overleg tussen advocaten is niet uitgesloten.
 - v. Transparantie ontbreekt daar waar het kan.
 - vi. Door het 'wettelijk monopolie' is de kring erg beperkt en komt men elkaar steeds tegen.
 - vii. Als de tegenpartij niet tijdig en niet juist reageert op een dagvaarding volgt 'veroordeling'.
 - viii. De processtukken staan bol van stellingen, beweringen, aannames en interpretaties maar de rechter moet het er maar mee doen. Meer dan het papier is er niet.
 - ix. Uitgangspunt van alle advocaten: 'je kunt het toch proberen'!
 - x. Werken op "no cure no pay" is niet acceptabel voor de Orde van Advocaten.
 - xi. Bij 'dezelfde werkwijze over en weer' zal men elkaar niet tegenwerken.
 - xii. Door wederkerigheid (gelijke behandeling) schiet het belang van opdrachtgever erbij in.
 - xiii. Een 'plaatsvervangend rechter' is ergens advocaat en de onafhankelijkheid en objectiviteit staat niet vast. Maar een rechter mag niet als advocaat optreden.
 - xiv. De publiciteit is taboe. Advocaten 'praten' niet over elkaar en hun werkwijze in het openbaar. Als het 'fout' gaat in een dossier komt niemand er ooit meer op terug.
 - xv. De kwaliteit van de advocaat is nergens aan af te meten, zijn goede en slechte prestaties zijn niet bekend. Er is geen register waarin kwaliteitsvergelijking mogelijk is.
6. Voor de curator geldt nog het volgende.
 - a. Controle op wettelijke bepalingen: tijdig deponeren van jaarrekeningen en behoorlijk bestuur.
 - b. Interpretatie van financiële administratie, boekhoudplicht en opmaken jaarrekeningen.
 - c. Onderzoek naar benadeling van crediteuren voor het faillissement.
 - d. De afrekening aan het einde van het faillissement ontbreekt vaak of is onvolledig en onduidelijk. Elke transparantie ontbreekt.
 - e. Door de machtspositie van curatoren tegenover banken is er sprake van 'gedoogmentaliteit' om schade over en weer te beperken.
 - f. Curatoren huren vaak dezelfde 'dienstverleners' in (accountants, taxateurs, veilinghuizen en opkopers etc.) uit hun eigen netwerk. Dat heeft voordelen maar ook nadelen.
 - g. De curator kan zichzelf opdracht geven te werken aan zijn taak. Dat doet hij soms ook ten gunste van kantoorgenoten. Of dit gebeurt hangt af van de som geld die in de boedel aanwezig is of nog kan komen. Kortom, de curator kan 'voorkennis' hebben op grond van zijn informatie en dan proberen zijn eigenbelang te dienen onder het belang van de crediteuren.

- h. Er is geen functiescheiding, de curator krijgt zijn 'inkomen' uit de opbrengsten in de boedel. Daar is hij dus van afhankelijk en zal daarnaar kunnen handelen.
- i. Er is wel toezicht op de curator maar die is schijn, de curator heeft altijd gelijk en als hij ongelijk heeft krijgt hij zijn gelijk.

D. Regels en advocaten in pers en publiciteit (2004 t/m 2009).

1. *Ik zweer (beloof) getrouwheid aan de Koning, gehoorzaamheid aan de Grondwet, eerbied voor de rechterlijke autoriteiten, en dat ik geen zaak zal aanraden of verdedigen, die ik in gemoede niet gelove rechtvaardig te zijn.*
2. In Frankrijk: ik zweer als advocaat mijn taken uit te oefenen met waardigheid, nauwgezetheid, onafhankelijkheid, rechtschapenheid en menselijkheid.
3. Eigenbelang is vertaald in een visie die uitmondt in een standpunt.
4. Zolang er geld is in de 'boedel' gaat de curator door.
5. De wet is wat we toepassen op onze vijanden, voor onze vrienden interpreteren we hem. (Giovanni Giolitti, 1892).
6. Organisaties hebben geen eigenbelang na te streven, wel de mensen die daarin of daarbij actief zijn. (Alan Greenspan).
7. Het is moeilijk voor een mens om iets te begrijpen wanneer zijn salaris ervan afhangt dat hij het juist niet begrijpt. (Upton Sinclair, 1953).
8. Als ondernemer heeft de notaris te maken met een krimpende markt. Zijn klanten worden mondiger en wantrouwen de domeinmonopolies in de juridische sector. De advocaten kunnen daarover meepraten.
9. Het bewust aanvaarden van de kans op een bepaald risico heet in het strafrecht 'voorwaardelijke opzet'.
10. Na blunderen toch gehandhaafd en later bevorderd worden overkomt medewerkers van het OM en de rechtbankorganisaties.
11. De stellingen, beweringen en uitspraken in dagvaarding zijn zelden of nooit onderbouwd, het bewijs wordt later aangeboden. De ontkenningen en bewijsvoering achteraf zijn standaardteksten in de dagvaarding.
12. Achter de schermen speelt zich het toneelspel af dat netwerken heet. Macht en gezag zijn in dat spel niet gebaseerd op de feiten en gebeurtenissen. Burgemeester Aleid Wolfson liet de kranten vernietigen en was ooit rechter.
13. 'In de advocatuur draait het, net als bij het schrijven van fictie, om woorden; de taal is de hutkoffer van elke jurist'.
14. Van advocaten hoor je hoe onderhandelingen verlopen: alle emoties worden bedwongen, de stemmen zijn gedempt, er wordt niets genotuleerd. Zolang er niets is getekend, is er in principe ook niets gebeurd en kan de deal niet mislukt zijn.
15. We zijn niet slim genoeg om de kracht van onze eigen domheid in te zien.
16. De rechter-plaatsvervanger verhuult een zuiver zicht op de rechtspraak.
17. Helaas maken de rotte appels onder de advocaten misbruik van hun privilege als geheimhouder. Door zulk wangedrag beschamen deze slechte advocaten het vertrouwen in de advocatuur.
18. Door het sluiten van een dossier legt niemand verantwoording af over de gevolgde werkwijze en kan die worden herhaald. Er staan geen sancties op de afwezigheid van transparantie.
19. Een vlo krijgen is niet vies, een vlo houden wel. (Willem Albert Wagenaar, 2009).
20. Respectabiliteit blijkt voor geld te koop, want peperdure advocaten, de schriftgeleerden van deze tijd, kunnen daar uitstekend bij helpen. De wet liet het toch toe, niemand floot hen toch terug, dus waar hebben we het eigenlijk over.
21. Wie geleerd heeft, heeft een handicap.
22. De Hoge Raad toetst bij herzieningsverzoeken eventuele onzinnige redeneringen van rechters helemaal niet. Hierdoor kunnen lagere rechters eigenlijk helemaal hun gang gaan. Hun oordeel is onaantastbaar, tenzij je nieuw bewijs vindt. (Peter van Koppen, 2009).
23. 'Ik veronderstel dat de "vrije wil" ons klaarblijkelijke vermogen is om te kiezen en te handelen volgens dat scenario dat het meest geschikt lijkt te zijn, of het best lijkt te passen, en tevens op ons volharden in de gedachte dat dergelijke keuzen van onszelf uitgaan.' (R.D. Alexander, 1979).
24. 'Het gaat niet om winnen, het gaat om doen wat gevraagd is'.
25. 'Het proces als domein'. Stichting Economisch Onderzoek, www.seo.nl.

26. 'Niemand zegt "nee" als iedereen van het bedrog profiteert. (Stine Jenssen, 2008).
27. 'Maar wat kun je doen als eenzaam rechter wanneer je wordt omgeven door een besmet geheel.' (I. Weski, 2008).
28. 'En omdat ze allemaal "boter" op het hoofd hebben, verandert er niets uit eigenbelang'.
29. 'Als je niets te verbergen hebt, dan hoeft je jezelf ook geen zorgen te maken'. Maar het gaat er niet om of iemand iets te verbergen heeft, maar of "iemand" besluit dat jij iets hebt te verbergen. Pas dan komt de machinerie op gang.
30. Het openbaar ministerie denkt dat het een magisch oog heeft .
31. 'Een uitspraak is waar wanneer de werkelijkheid zo is als de uitspraak beweert dat ze is, het gaat dan om de ware toedracht'.
32. 'Sterk is de constructivistische waarheidsvisie: waarheid is een constructie, bekrachtigd met gezag der gewijsde, het rechterlijk gezag'.
33. 'Door de sprong van feiten naar conclusies menen zij door hun kunde en ervaring zelf letterlijk te kunnen zien of iemand de waarheid spreekt'.
34. De zeven hoofdzonden voor de waarheidsvinding: onwaarheid spreken en/of schrijven, relevante informatie achterhouden, misleidend formuleren, willekeur, cruciale argumentatiefouten maken, geslotenheid voor kritiek en het "magisch oog" hebben'.
35. De attributiefout: 'In de individualistische westerse cultuur zijn wij geneigd onze eigen fouten aan de omstandigheden te wijten, en andermans fouten aan falen van die persoon'.
36. De geloofsvolharding: 'Als we eenmaal een overtuiging hebben, willen we daar graag aan vasthouden'.
37. Het confirmatieoordeel: 'We nemen argumenten en materiaal alleen serieus als die onze eigen positie bevestigen'.
38. En verder stellen we vaak de verkeerde vragen en denken we niet goed na over de waarschijnlijkheid van iets. De 'prosecutor's fallacy': waarschijnlijkheid als drogreden van het OM.
39. Suggestie aan het OM: stel de verantwoordelijken aansprakelijk als ze door verwijtbaarheid onwaarheid spreken of verwijtbaar informatie achterhouden. En stel een onafhankelijke herzieningscommissie op waarin niet alleen juristen maar ook wetenschappers en intelligente leken zitting hebben.
40. 'Wat is de beste steun voor een uitspraak?' Een mislukte poging die uitspraak te weerleggen. Daarom vind ik dat het OM meer open moet staan voor het ontlastend materiaal van de advocaat.
41. 'Fouten maken is erg, maar fouten verbergen is erger'.
42. 'De advocaat-generaal levert niet zozeer een argument als wel een stellige bewering'.
43. 'Rechters spreken per definitie niet over elkaar of over elkaars vonnissen. Dat zou de magie doorbreken van hun wijsheid en onafhankelijkheid, hun onaantastbaarheid'. (Ton Derksen, 2008).
44. 'Door een studie Nederlands recht verandert de mens zeer ingrijpend'.
45. 'Eén bron is geen bron in de journalistiek, wel bij de rechtspraak als de bron een advocaat betreft'.
46. 'Wat we niet zien is er niet'?
47. 'Zo moet Nederland ook zo ongeveer het enige beschaafde land zijn waar rechters ook wetgever zijn. Nederland moet zo ongeveer het enige beschaafde land zijn waar honderden advocaten bij wijze van bijbaantje rechter mogen spelen, niet zonder uitzondering in zaken waarbij kantoorgenoten betrokken zijn. Voor het herstel van het vertrouwen in de rechterlijke macht moet eerst maar eens een einde worden gemaakt aan de dubbele petten van rechters, danwel van advocaten die voor rechter spelen'. (Syp Wynia, 2007).
48. Door het ontbreken van marktwerking in het civiel recht valt er voor burgers weinig te onderhandelen.
49. 'Kennelijk moet het deksel op de beerput blijven in de zaak Chipshol. De mogelijkheid om opheldering te geven is niet benut'. (H. Ophof, 2007).
50. 'Klanten die klagen geven u een tweede kans; ontevreden klanten die u niet hoort, zijn 'de besmettelijke zwarte dood'. (C. ter Maat, 2007).
51. 'Het is laksheid die is gefundeerd op een onvoorstelbare onaantastbaarheid. Van arrogantie gewoon'. (W. Wedzinga, 2007).
52. 'Verzekeraar ziet advocaten als onaantastbare kaste. Rechtsbijstandsverzekeraars zitten als grote opdrachtgevers op de advocatuur. Zij zien de grootste knelpunten tussen ondernemers en advocaten en ervaren het monopolie van advocaten als wurgend'. (V. Andriessen, 2007).

53. 'In beide gevallen ging het om een advocaat die welbewust in gebreke bleef met betalen van de facturen. In beide gevallen werd ik met lange brieven bestookt, waarin op een uiterst legalistische manier, maar zonder succes, werd betoogd dat er geen overeenkomst was dan wel dat ik de meest afschuwelijke wanprestatie had geleverd'. Een aanzienlijk deel van de advocaten is ook van mening dat onderhandelingen, zelfs al zijn ze in een vergevorderd stadium, zonder opgave van redenen en zonder schadevergoeding afgebroken mogen worden. (J. Koelewijn, 2007).
54. 'Advocaten imiteren puberaal gedrag van managers aan de Zuidas'. (M. Smilde, 2007).
55. 'Laat ons de mens bestuderen zoals hij is, ten einde hem te leren worden wat hij zou moeten zijn'. (Etienne Bounot, 1714-1780).
56. 'En dat alles dus in het kader van een handhavingsmechanisme, waarin opsporing en vervolging enerzijds en vaststelling van overtreding en sanctionering anderzijds in één hand zijn. (J. Willems, 2006).
57. 'Waarom moeten controleurs van het doen en laten van politici zelf ook politicus zijn'? (B. de Koning 2006).
58. 'Voor de rechter houdt Dexia-topman Ben Knüppe vol dat aandelenlease geen huurkoop is. Dus hebben beleggers geen poot om op te staan. Gek dan dat Dexia medewerkers intern iets heel anders leerden.
59. 'Verschoningsrecht advocaat weegt zwaarder dan de waarheidsvinding. In onze rechtsstaat moet het maatschappelijk belang van de waarheidsvinding uiteindelijk wijken voor het eveneens maatschappelijk belang dat een klant kan vertrouwen op zijn advocaat. Op dit punt moet de politiek de aanbevelingen van de Commissie Advocatuur volgen'. (F. Bannier, 2006).
60. 'Dekens (advocaten) hebben inderdaad onvoldoende tijd om "foute broeders" aan te pakken, ook ontbreekt het de advocatuur aan "zelfreinigend vermogen", wat blijkt uit het gebrek aan jurisprudentie over foute advocaten. Al onze negentien dekens in het land kunnen er zo tussen de vijf en tien opnoemen'. (E. Unger, 2006).
61. 'Het probleem is natuurlijk: het OM heeft teveel macht. Alleen het OM maakt uit wat verdediging en rechter te horen krijgen. Op dat punt moet naar mijn idee de wet worden veranderd. Het gaat er heel anders aan toe wanneer een zaak veel publiciteit krijgt en de verdachte dure advocaten heeft. Zoals bij de eerste zaak tegen ex-Ahold topman Cor Boonstra. Daar kreeg men het bewijs net niet rond. Terwijl alles erop wijst dat hij de boel heeft getild. Dat wordt dan vrijspraak. Als ze zo overdreven nauwkeurig te werk gingen bij een gemiddelde schlemiel, zouden er heel wat meer vrijspraken zijn. Maar bij een schlemiel is een heel klein beetje bewijs allang goed genoeg. Dat kan aan me vreten '. (H. Crombag, 2006).
62. 'Als justitie jouw gangen net zo "nauwkeurig" nagaat als bij Lucia de B., met in het achterhoofd de overtuiging dat je schuldig bent, dan hang jij net zo goed'. (T. Derksen, 2006).
63. 'Wetenschap op bestelling. De KNAW heeft een paar maanden geleden een "onafhankelijkheidsverklaring" opgesteld waaraan onderzoekers die in opdracht, met name voor de overheid, opereren, zich moeten verbinden. De verklaring geeft via een omweg aan wat er mis kan gaan. Zo mag het onderzoek niet bij voorbaat in de door de opdrachtgever gewenste richting gaan, de honorering mag niet afhankelijk worden gesteld van de uitkomst, het onderzoek moet hoe dan ook gepubliceerd worden en mogelijke belangenverstremming van de onderzoeker moet worden gepubliceerd. Zo wordt, meldt de Amsterdamse hoogleraar Openbare Financiën Coen Teulings, nogal eens het "advocatenmodel" gehanteerd: alleen argumenten in de gewenste richting worden wetenschappelijk onder de loep genomen. Maar: in de standaardvoorwaarden die de Haagse Ministeries dwingend aan de wetenschappers opleggen en waaraan alleen met veel gedoe te ontkomen valt, staat onomwonden dat zij, de Ministeries, eigenaar zijn van de resultaten en kunnen bepalen wat er mee gebeurt, en of en hoe ze worden gepubliceerd. Dit is in flagrante tegenstelling met onafhankelijke wetenschap of wat daarvoor doorgaat'. (Syp Wynia, 2006).
64. 'Maar zonder dat Redczus het wist, trok advocaat Lanting vlak voor de uitspraak het kort geding weer in waarmee de Friesland bank het argument kreeg om zijn notaris opdracht te geven een openbare verkoop te beginnen. Dat Redczus op die manier veel minder voor zijn pand zou ontvangen en bovendien de executiekosten, waaronder die van de notaris, moest betalen vonden de advocaat, de notaris en de bank geen probleem. De potentiële koper, een handelaar, evenmin. Maar Lanting werd niet bestraft want zijn amices in de Raad vonden het verwijt dat Lanting onder een hoedje speelde met de bank niet bewezen. Ook niet terwijl vaststond dat de notaris van de bank zelfs eerder dan Redczus wist dat het kort geding was ingetrokken. Kan de gedupeerde de

- toegebrachte schade vergoed krijgen? Vergeet het maar, zeker als de advocaat het op een nieuw proces laat aankomen. (P. Ruijs, 2006).
65. 'Het chique bankiershuis Van der Hoop ging failliet door mismanagement. Maar ook de rol van De Nederlandse Bank is dubieus. (J. Smit, 2006).
 66. 'Het monopolie van de advocatuur leidt tot onnodig hoge prijzen, zo rapporteert Stichting Economisch Onderzoek. Er zijn 13.500 advocaten ingeschreven aan de Nederlandse balies. Dat zou dus wel tot enige concurrentie mogen leiden. Nee dus. Verschillende studies naar prijselasticiteit tonen aan dat advocaten rustig hun prijzen kunnen verhogen, zonder dat de klanten weglopen. In de markt voor advocatendiensten faalt de normale marktwerking, volgens het rapport. Advocaten concurreren niet op kosten en niet op kwaliteit. Ze zijn er gewoon, en wat er ook gebeurt, het aantal zaken per advocaat blijft stijgen. Eén oorzaak is dat de beroepsgroep op kunstmatige wijze wordt gereguleerd en afgeschermd door de Orde van Advocaten. Daarnaast zijn er nog de "natuurlijke" drempels voor vrije concurrentie zoals de sterke specialisatie in bepaalde rechtsgebieden. Sommige advocaten krijgen daardoor grote invloed op hun eigen markt. Een derde belangrijke oorzaak is de 'informatiescheefheid': een klant weet pas na de verleende diensten of de advocaat zijn honorarium waard is. De Orde van Advocaten is niet vierkant tegen het opheffen van het procesmonopolie. Maar het bestuur van de Orde leek daar onlangs weer van terug te komen. In een discussiestuk schreef zij dat "er geen overtuigende argumenten" zijn om het procesmonopolie principieel te veranderen'. (J. van Wijnen, 2005).
 67. 'In het uiteindelijke vonnis verbood Westenberg de veroordeelde partij (de familie Poot) haar recht te zoeken bij de Ondernemingskamer van het Amsterdamse Gerechtshof op straffe van uitzonderlijk hoge dwangsommen. Helemaal ontsteld was de onderzoeker toen bleek dat Westenberg ook een volgende rechtszaak over Chipshol had willen voorzitten. Daarin had de rechter over zijn eigen eerdere vonnissen moeten oordelen'. (T. Vaessen, 2005).
 68. 'Al weken lekken advocaten en politie onbetrouwbare informatie over de Hofstadgroep. Analyse van een strijd achter de schermen'. (J. Niemöller, 2005).
 69. 'Rechtspraak onder curatele. Ooit was Nederland een onkreukbare zone, inmiddels bedrijft ook het OM mediapolitiek. Waar gezagsdragers zo geobsedeerd zijn door beeldvorming, is het een kwestie van tijd voordat zij ook aan effectbejag doen'. (D. van Baar, 2005).
 70. 'Advocaten zijn vrienden onder elkaar, architecten vijanden'.
 71. 'Analisten moeten duidelijk aangeven wat in hun aanbevelingen "feiten" zijn en wat "aannames". Ook de bronnen moeten duidelijk zijn. Van journalisten wordt verwacht dat als het om aanbevelingen gaat, deze met redactionele waarborgen zijn omkleed, ofwel: is de gepresenteerde informatie voldoende onderbouwd'. (C. van Lotringen, 2005).
 72. 'Croupiers van het kapitalisme. Er is een samenzwering in het hart van de vrijemarkteconomie, die de afgelopen twintig jaar alleen al in de VS 180 miljard dollar heeft gekost. De samenzweerders zijn de leidende zakenbanken, volgens voormalig zakenbankier Philip Augar. Dat wijst niet op een zeer concurrerende markt. De oplossing ligt volgens hem in het verplicht opknippen van de "geïntegreerde" zakenbanken, zodat alle mogelijke belangentegenstellingen verdwijnen'. (J. Slagter, 2005).
 73. Als er geen advocaten zijn, heb je ze ook niet nodig.
 74. 'Citygroup kreeg dinsdag een boete van de Britse beurstoezichthouder FSA voor een marktversturende obligatietransactie. Het incident staat echter niet op zich. Zolang als de obligatiemarkt bestaat, schenden grote partijen de mores van de handelsvloer. Grote marktpartijen kunnen winst maken door enorme posities op te bouwen, die de koersen sterk beïnvloeden. Zij profiteren dan van het gewicht dat zij in de schaal leggen en niet van superieure marktinzichten'. (G. den Brinker, 2005).
 75. 'Nauwelijks toezicht op curatoren. De rechtbanken schieten ernstig tekort in het toezicht op advocaten die als curator faillissementen afwikkelen. Torenhoge declaraties waar een luchtje aan zit, passeren de rechter-commissaris zonder dat er bellen gaan rinkelen. Afgezet op het totaal aantal faillissementen in 2004, kreeg iedere rechter-commissaris 636 faillissementen op het bord. Deze toezichtstaak komt nog bij de hoofdtaak, namelijk het strafrechtelijk toetsen van opsporingsonderzoeken'. (M. Koolhaven, 2005).
 76. 'Storm over "no cure no pay". Tuchtrecter advocatuur valt NMa frontaal aan. De NMa kwam in 2002 tot het oordeel dat "no cure no pay" moet worden toegestaan. Het verbod van de beroepsvereniging, de Orde van Advocaten, was volgens de NMa een inbreuk op de vrije

- mededinging. De “uitspraak” van het Europese Hof uit 2002 heeft op het eerste gezicht niets te maken met “no cure no pay”. Het gaat om een verbod, opgelegd door de Orde van Advocaten, op de samenwerking tussen accountants en advocaten. Maar het principe staat sindsdien in de boeken gegrift: ook al wordt de vrije mededinging beperkt, de onafhankelijkheid van de advocaat is belangrijker’. Het verbod op “no cure no pay” is noodzakelijk om de onafhankelijkheid, de partijdigheid en de integriteit van de advocaten in (letselschade)zaken te waarborgen’. (J. van Wijnen, 2005).
77. ‘Ieder een eigen advocaat betekent altijd ruzie. Bij mediation zoek je samen naar oplossingen’. (P. Walter, 2005).
 78. ‘Overheid speelt verstoppertje met de wet openbaarheid van bestuur. Deze wet draagt op geen enkele manier bij tot een transparantere overheid. In principe zouden daarom alle overheidsdocumenten openbaar moeten zijn. In alle lagen van de overheid worden burgers op een behendige wijze misleid’. (L. Onderwater, 2005).
 79. ‘Banken, verzekeraars, media – allemaal maakten ze gebruik van de informatie die Michel K. op illegale wijze vergaarde. K. werd gepakt en kreeg celstraf. De andere betrokkenen bij dit informatieschandaal lijken buiten schot te blijven’. (S. de Jong, 2004).
 80. ‘Juist waar geen concurrentie is, in het publieke domein, is de schandpaal effectief. (H. Keuzekamp, M. de Nooij en J. Theeuwes, 2004).
 81. ‘Vrouwe Justitia. Sinds 2003 is Carla Eradus president van de rechtbank in Amsterdam. Het is opmerkelijk dat deze voorname functie haar ten deel viel, want haar carrière is allerminst vlekkeloos verlopen. Een rechter in de beklagdenbank. Eradus is de enige rechter die in een zaak heeft gefaald en daarvoor is veroordeeld. Eradus heeft haar benoeming te danken aan een commissie waarvan zij zelf deel uitmaakt. Krom recht. Als enige rechter in Nederland is de huidige rechtbankpresident in Amsterdam, Carla Eradus, door de Hoge Raad veroordeeld. Wat was nu precies de reden van de veroordeling? De juridische touwtrekkerij om het pleegkind Sheron. Haast niemand durft een falende rechter aan te klagen. Mijn vader heeft het gedaan, met succes, en toch krijgt Carla Eradus promotie na promotie’. (P. Hemelrijk en M. Kat, 2004).
 82. ‘Rechters kunnen goed liegen. Een nieuwe gedragscode voor rechters moet belangentegenstellingen binnen de rechterlijke macht tegengaan. Maar het is een boterzachte regeling voor de Bühne. Om niets aan het toeval over te laten, had de verzekeraar een advocaat in de arm genomen die tevens plaatsvervangend raadsheer was bij het Hof, en in het Arnhemse paleis van Justitie dus vrolijk tegenover zijn eigen collega's stond te pleiten. Een rechter mag geen advocaat zijn, maar kennelijk is het omgekeerde geen probleem. Wie snapt dat nou? Ook kan ik met gemak veertig plaatsvervangende rechters bij de Haagse rechtbank aanwijzen die het vertikken hun hoofdfunctie, bijvoorbeeld advocaat, bekend te maken. Dan zeggen ze: ja, we hebben toch aan de wettelijke verplichting voldaan onze nevenfunctie, namelijk rechter, op te geven? En wat nog veel gevaarlijker is: dat ook het bestuur, de ambtenarij, veelvuldig de toga omhangt. Degenen die de regeltjes ontwerpen en uitvoeren, zitten de naleving ervan dus zelf te controleren. Het hoofd juridische zaken van de gemeente Den Haag, is reserverechter bij de Haagse rechtbank. Er zijn zelfs officieren van justitie die af en toe invallen voor rechters. Als men het echt serieus had willen aanpakken, had er natuurlijk een wet dienen te zijn met een bijbehorend sanctiesysteem. Een loepzuiver geval van partijdigheid: De Amsterdamse bestuursrechter Guus Letschert, die in een zaak rond een appartementencomplex ten faveure van zijn broer had beslist. Intellectueel gezien is de juristerij een zwaar over het paard getilde beroepsgroep. Maar men heeft het wel voor het zeggen’. (P. Ruijs, 2004).

Schoonhoven, 2 april 2010
 Waagmeesters Bedrijfs Advies
 J.G. Scholten

Zonder functiescheiding zelfverrijking (18-09-2010)

Datum:
18 september 2010

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
Zonder functiescheiding zelfverrijking

De meester: de advocaat in al zijn denkbare hoedanigheden op zoek naar geld (dit is het eigenbelang). Hij heeft altijd gelijk (regel 1) en bij zijn ongelijk (regel 2) treedt regel 1 in werking.

Zonder functiescheiding zelfverrijking?

De huidige wet- en regelgeving blokkeert elke vorm van transparantie en bevestigt macht i.p.v. gezag.

1. Er is een wettelijk monopolie op toegang tot het recht en dit blokkeert een vrije keuze.
2. De vrije markt veroorzaakt hoge kosten en vormt zo selectie aan de basis en een enorme drempel voor het zoeken van het recht.
3. Een beroep op de 'deken' van advocaten is weinig zinvol; 'samen lossen ze het wel op'.
4. Tuchtrecht is de ideale manier om een collegiale doofpot te vullen met eigen regels en collega's.
5. Er ontbreekt een onafhankelijke, objectieve en deskundige 'autoriteit' met tanden en publiciteit.
6. De meesters hebben ongecontroleerd onderling contact en regelen op hun niveau de uitkomst.
7. Tussen meester en rechter bestaat soms een wettelijke 'afhankelijkheid' die onafhankelijkheid en objectiviteit blokkeert maar de commercie van de meester dient (faillissement).
8. De beloning van een meester is soms rechtstreeks afhankelijk van zijn eigen initiatief. Onder het 'belang van de crediteuren' in een faillissement schrijft de meester voor zichzelf, collega's en geselecteerde derden uren die direct betaald worden door diezelfde onwetende crediteuren.
9. Er is nauwelijks 'wetenschappelijk onderzoek' naar de relatie tussen de gedeclareerde inkomsten van de meester en de herkomst van vrije inkomsten zoals die uit claims en dreigementen.
10. Als de meester de rol van incidenteel rechter vervult is elke onafhankelijkheid en objectiviteit weg.
11. Het ministerie van financiën en van justitie keren op verzoek loonkostensubsidie aan de meester uit. Er is geen wetenschappelijk bewijs dat het doel het middel rechtvaardigt, integendeel zelfs.
12. Waarom is er geen landelijke 'autoriteit' die bij faillissementen de opbrengsten, kosten en uitvoering, verantwoording en transparantie in financieel opzicht voor haar rekening neemt?
13. De financiële afwikkeling van een faillissement is niet openbaar. Wie welke kosten declareert en waarom / waarvoor is niet controleerbaar anders dan voor de rechter commissaris en de meester. De wettelijke eerste belanghebbenden moeten vertrouwen op de functiescheiding tussen RC en meester. De commerciële meester heeft zo vrij spel en bescherming tegen transparantie.
14. Het uurtarief voor de meester in een faillissement ligt vast in regels, is absurd hoog en veel meer dan kostendekkend. De controle op de gemaakte uren is een papieren kwestie achter de schermen.
15. Als achteraf blijkt dat ook de RC zijn controlerende taak niet juist heeft uitgevoerd is dit niet bespreekbaar en te corrigeren. Meester en RC zijn één ook al hebben zij tegengestelde taken.
16. Over het 'ongelijk' van meesters bestaan veel conventies met veel (publicerende) partijen.
17. De verlenging van de periode waarin een curator 'Paulianeuze handelingen' kan terugraaien van 3 maanden naar een jaar is puur in het eigenbelang van de curator en niet van de crediteuren.
18. Veranderingen in de (faillissement)wetgeving zijn niet ingegeven door de belangen van de crediteuren maar door die van de uitvoerenden, te weten de meesters (via hun orde van advocaten) en de rechters / rechtbanken.
19. Over de uitvoering van procedures en werkprocessen zijn uitgebreide afspraken gemaakt tussen de meesters en de rechtbanken. Daarin worden de belangen van de crediteuren (als partij) niet meegenomen.
20. Als in een dagvaarding de eisende meester 'bepaalde feiten en omstandigheden' verzwijgt, en de meester van de gedaagde partij komt daar zelf niet op 'terug' in zijn antwoorden, dan mag de rechter zich daarmee niet bemoeien en zich daar niet op baseren. Dat betekent dat de eigen verantwoordelijkheid van de rechter is weggecijferd door de meesters en het belang van de meesters is verheven ten nadele van het belang van de gedaagde. Dit staat niet in de wet maar is zo afgesproken tussen de meesters!

21. Nergens is bekend van meesters of zij succesvol zijn of niet. Een onafhankelijk en objectief keurmerk is er niet. En als u vraagt naar de 'resultaten uit het verleden' dan is dat geen garantie voor de toekomst.
22. De vraag voor welke partijen de meerster (of het kantoor) optreedt of optrad is zeer belangrijk want de rechtzoekende 'vertrouwt' erop dat hij onafhankelijk, objectief en deskundig wordt bijgestaan maar die garantie is er absoluut niet. Wel zijn de meesters altijd optimistisch over de kansen.
23. Als rechtzoekende partijen elkaar steeds weer tegenkomen ontstaan onvermoede (gedrags)afspraken. Zo is wederzijdse afhankelijkheid die vandaag bestaat ook morgen en overmorgen nog van toepassing en is dit de belangrijkste reden om naar buiten toe ogenschijnlijk stevig op te treden maar dit intern niet te doen en een 'compromis' af te spreken. En wat niet weet dat niet deert.
24. En dit betekent dat 'de volgende keer' er nog een rekening openstaat die nog vereffend dient te worden. Uiteraard valt dit onder het hoofdstuk 'mondeling' en 'geheim'.
25. De enigen die van deze sturing beter worden zijn de hoofdrolspelers die alle vertrouwen genieten, te weten de meesters.
26. Tijdens hoorzittingen in opdracht van de curator over Paulianeus handelen moet de te horen persoon 'onder ede verklaringen afleggen'. De rechter en curator hebben de vragen samen goed voorbereid. De rechter en curator komen niet 'onder ede te staan'. In de praktijk betekent dit dat er gemanipuleerd en gechanteerd wordt door de curator in zijn vraagstelling. Daarbij zal de rechter de curator niet hinderen. De curator is de geldelijk belanghebbende bij deze stappen. De schriftelijke conclusie die rechter en curator vaststellen en laten ondertekenen door de gehoorde persoon hoeft in het geheel niet de juiste feiten en omstandigheden weer te geven. Integendeel. Hier wordt het eigenbelang van de curator gediend. Gehoorde kan nooit ergens op terugkomen.
27. Onder de faillissementswet moeten de crediteuren en hun belangen beschermd worden. De curator is de belangrijkste crediteur. Daarna volgen de financiers met zekerheden, de belastingdienst met bodembeslag en tot slot de 'gewone' crediteuren.
28. Als de curator op grond van Paulianeus handelen gedane betalingen terugvordert zal hij de betalingen aan een collega advocaat ongemoeid laten. De rechter die daarover uiteindelijk beslist kan dit niet corrigeren.
29. Dat de curator de crediteuren bewust en actief benadeelt komt heel vaak voor. De procedures en geheimhouding van de financiële paragraaf maken dit mogelijk. Dat is het geval als er, om wat voor redenen dan ook, veel geld in de boedel komt. De curator zet dan zichzelf, kantoorgenoten en allerlei 'derden' aan het werk en creëert niet alleen eigen omzet maar ook een beduchte vriendenkring. De toeziend RC staat erbij en kijkt ernaar want waarom zou hij ingrijpen?
30. Het is een uitzondering als de curator bij de financiële afwikkeling van de boedel een BTW aangifte maakt. Hierop is ook nauwelijks controle.
31. Als er veel actief / bezit (lees: geld) in de boedel aanwezig is, blijkt dat de curator ook actief is. Immers, zijn beloning is gekoppeld aan de opbrengst daarvan. Dan worden de wettelijke regels strikt toegepast uit 'eigenbelang'. Het tegenovergestelde is ook waar. Zonder actief / bezit is de curator niet tot actie te bewegen. De wettelijke regels worden dan 'ruim' geïnterpreteerd en het 'onrecht' wordt niet gecorrigeerd. Dus: de curator doet alleen datgene wat in zijn eigenbelang is.
32. De curator beschikt over een dubbel monopolie. Eerst omdat hij advocaat is en vervolgens omdat de rechtbank hem opdracht geeft curator te zijn in een faillissement. Gaat het er om wie hij is of om wat hij doet? Zijn benoeming door de rechtbank is een buitenkans om afgeschermd veel geld te verdienen als dat kan en niets te doen als dat nuttig en wenselijk is.
33. Dat een advocaat altijd gelijk heeft blijkt ook uit zijn manier van communiceren over een klacht. Dat is ingegeven door zijn (beroeps)aansprakelijkheidsverzekering. En dat werkt heel effectief. De beste remedie tegen dit collectief gedrag is een openbaar landelijk register waarin alle klachten staan vermeld die ooit zijn ingediend. Uit die historie blijkt dan wel snel en duidelijk of er sprake is van een 'schone lei'. En hiermee voorkomt de maatschappij afhankelijk te zijn van het eigen tuchtrecht van de orde van advocaten. Publiceren is een goede tweede remedie.

Verantwoordelijkheid (10-04-2011)

Nu moeten diezelfde overheden hun rente en aflossingsverplichtingen nog nakomen.

Datum:
10 april 2011

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
WBA / verantwoordelijkheid

Een hoog salaris, hoge verantwoordelijkheid maar toch niet aansprakelijk gesteld, hoe zit dat?

De discussies over hoge salarissen en bonussen zijn actueel en talrijk. Veelal betreft het bestuurders en beslissers binnen het private domein. Politici en beslissers binnen het publieke domein blijven grotendeels buiten schot. Rode draad bij beide lijkt te zijn dat hoe hoger het salaris met bonus is, hoe kleiner het risico van persoonlijke aansprakelijkheid.

Is dat niet vreemd in die gevallen waar dit speelt? Hoe verantwoord je dan het hoge salaris etc.? Vanuit de bedrijfseconomie gereedeneerd kan dit alleen als er hoge risico's bestaan. En dat is dan de aanleiding voor persoonlijke aansprakelijkheid die een persoonlijk risico vormt. Het hoge salaris compenseert dan die aansprakelijkheidsrisico's. Uit het hoge salaris is dan de hoge premie voor de kostbare aansprakelijkheidsverzekering te voldoen als de werkgever die niet betaalt.

Maar waarom zijn de bestuurders en beslissers, bij wie achteraf blijkt dat het fout is gegaan, inmiddels niet persoonlijk aansprakelijk gesteld? Dan klopt de redenering kennelijk niet dat hoge risico's de hoge salarissen etc. rechtvaardigen en verklaren. Een paar voorbeelden om een grove schets te maken.

In het publieke domein van de gemeenten bijvoorbeeld is het kasstelsel gebruikelijk. De inkomsten en uitgaven zijn keurig zichtbaar gemaakt. Bij deze boekhoudmethode is het 'onmogelijk' om verlies te lijden, hoge uitzonderingen zoals incidenten daargelaten. Maar verliezen veroorzaakt door de bestuurlijke blunders zijn daarin niet zichtbaar. Doordat de gemeenteraad de jaarrekening goedkeurt, en decharge verleent voor het door het college van B&W gevoerde beleid, is formeel alles in orde. En is er sprake van zuivere functiescheiding als de politieke vrienden in de gemeenteraad óók het coalitiebeleid controleren en goedkeuren? Hoewel de effecten van de blunders bij de meeste inwoners bekend zijn, treft de bestuurder en ambtenaar geen enkele blaam. Bij de provincies en de rijksoverheid werkt het ook zo.

Bij de rijksoverheid beperken we ons tot de schulden crisis. We gaan hier voorbij aan de gevolgen van de buitensporige stijgingen van zorgpremies, de beleidsinbreng rond de CO2- emissiehandel in de EU, de goedkeuring van de 'Europese Grondwet', het tragische verloop bij bijvoorbeeld grote infrastructurele projecten, de medewerking aan uitbreiding van de EU met onvolwassen economieën, deelname aan oorlogen en het medeauteurschap van banken, advocaten en medici bij de totstandkoming van wetgeving die het eigenbelang van laatstgenoemden niet in de weg staat.

Zonder enige inhoudelijke oplossing aan te dragen voor de echte oorzaken van de schulden crisis, hevelt onze rijksoverheid 250 miljard over van de banken naar de belastingbetaler. Garanties en leningen heffen de oorzaak niet op, maar vergroten het probleem, schuiven de problematiek naar voren en verplaatsen het risico naar de belastingbetalers, die machteloos toekijken terwijl ze de rekening ervan later gepresenteerd krijgen.

Diezelfde bewindspersonen opereren ook zo op het Europese niveau. Zij, tezamen met hun EU- ambtsgenoten, hevelen alle landelijke bancaire risico's over naar een EU- risicofonds dat door alle EU- belastingbetalers wordt gevuld als het later misgaat. Dus ook elders in de EU blijven de oorzaken van de schulden crisis gewoon bestaan. De zichtbare EU- schulden problematiek is ruim duizend miljard euro groot, de onzichtbare is drie keer zo hoog als het tegenzit.

In het private domein beperken we ons tot voorbeelden uit de financiële wereld, met name de Nederlandse banken. Dat sluit immers goed aan op het dramatische verwerkingsproces van de gevolgen van schulden crisis in ons publieke domein. In de periode na de internetcrisis van 2002 kon bij onze

bestuurders en beslissers van banken alles. Ze buitelden over elkaar heen in groei en winst, daartoe in de gelegenheid gesteld door de verruimde wetgeving. Ook de toezichthouders en De Nederlandse Bank stonden erbij en keken ernaar. Totdat de terugbetaling van uitgeleende gelden haperde en onzeker werd, ook die afkomstig van verzekeringsmaatschappijen en garantie-instituten. Die oninbare schulden zijn in drie jaar tijd overgeheveld van de banken naar de (Europese) belastingbetalers. De Europese Centrale Bank verlaagt de rente bliksemsnel naar 1% voor diezelfde banken waardoor alle spaarders, bezitters van creditgelden en onze pensioen- en verzekeringsmaatschappijen voor de winstexplosie bij diezelfde banken zorgen. En omdat diezelfde banken tegen 1% rente kunnen lenen, en dit geleende geld belegden in hoogrentende staatsobligaties van achteraf dubieuze EU-landen, staat er achterin de bankboeken nog een zeer risicovolle debiteurenportefeuille. Afgezien van de schade uit gefailleerde en opgeheven banken, staan de overgebleven banken er gewoon slecht voor. Dat blijkt alleen niet uit hun jaarrekeningen omdat de boekhoudregels voldoende ruimte overlaten voor creatief handwerk. Maar de bestuurders en beslissers van toen en nu in de bankwereld, en haar toezichthouders, zijn niet aansprakelijk gesteld voor de veroorzaakte collectieve schade. Niet in Nederland, niet in de EU en ook niet in de VS.

Alle sleutelfiguren in deze publieke en private processen voldoen wel aan de criteria om in aanmerking te komen voor het hoge salaris etc.. De bestuurders en beslissers binnen de belangenverenigingen en toezichthouders ook. In veel gevallen zijn die beleidsmakers nog extra beschermd door wetgeving en kunstmatige en wettelijke monopolies. Tot nu toe is er niet één van hen daadwerkelijk persoonlijk aangesproken op de desastreuze gevolgen van het gevoerde beleid. Kennelijk is er bij deze sleutelfiguren voldoende collectieve samenwerking om dit aanspreken te voorkomen en ontbreekt het aan collectieve samenwerking om dit aanspreken te realiseren.

Er staat geen gretige sluwe advocaat op om dit verschijnsel aan te pakken. Dat zegt al iets in deze tijd. Komt dit omdat de meeste sleutelfiguren tevens jurist zijn? Wat is de objectieve rol van het Openbaar Ministerie in dezen? Het gevolg van het niet aansprakelijk stellen is dat er geen sanctie komt op dit wanbeleid, geen schadevergoeding komt aan benadeelden en dat de verkeerde mensen toetreden tot deze functies. Iemand die weet dat hij privé daadwerkelijk wordt aangesproken is zorgvuldiger en voorzichtiger bij risicovolle besluitvorming. Ook beslissers in de naaste omgeving zijn zich dan van de risico's bewust. En wat is de versluierende rol van een beroepsgeheim hierbij? De zwijgplicht en het verschoningsrecht voor de rechter weegt kennelijk zwaarder dan het algemeen belang? Mogen Nederlandse politici bij de overheveling van 250 miljard schuld van de banken naar de belastingbetaler wijzen op mogelijke rentewinst en de echte risico's niet duiden?

Met de wetenschap van vandaag is de daadwerkelijke aanpak van zowel de sleutelfiguren als de oorzaken van het probleem te rechtvaardigen vanuit het algemeen belang. Dat dit niet gebeurt wijst op structurele weeffouten in ons maatschappelijk bestel. Zitten hier wel de juiste mensen op de juiste stoel? Als deze geschiedenis zich herhaalt, wie kan dan de rekening nog betalen?

Jan Scholten werkt voor Waagmeesters Bedrijfs Advies B.V. gevestigd te Schoonhoven

Brief aan fracties Tweede Kamer (18-08-2012)

fractiespecialist financiën

Datum:
18 augustus 2012

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
kosten/baten euro

Geachte mevrouw, mijnheer,

Hierdoor richten wij ons rechtstreeks tot u met het volgende omdat het secretariaat van de Tweede Kamer der Staten Generaal weigerde onze brief aan u door te sturen. Daarom is de datum ongewijzigd gebleven.

Onderstaande tekst hebben wij in een 'ingezonden brief' aan het Financieel Dagblad gestuurd, die de brief heeft gepubliceerd.

Kosten/baten euro?

In de EU-landen en eurolanden woedt de hevigste schuldencrisis ooit. De financiële markten houden zich afzijdig om bepaalde eurolanden en banken te financieren. De rente stijgt voor die gewantrouwde partijen als gevolg van hogere risico's. De regeringen van die risicolanden staan bovendien onder druk van de EU, de ECB en het IMF om de uitgaven op de inkomsten te baseren. Regelmatig geven zij enorme bedragen vrij om de risicolanden de lopende verplichtingen te kunnen laten nakomen. De belastingbetaler ziet de schuldenlast snel oplopen omdat de landelijke politiek dat steungeld uitgeeft. Maar waarop baseert die landelijke politiek zich? Hebben de EU, de ECB en het IMF een publiek cijfermatig onderbouwd masterplan waaruit blijkt dat het verantwoord is die miljarden over te maken? Van partijen als kredietbeoordelaars, banken en beleggers is bekend dat zij een eigen kosten/batenanalyse hebben. Maar heeft ons parlement een analyse? Zo ja, dan zou dat ook publiek bekend moeten zijn en krijgen tegenstanders van die uitgaven een stem. Dan ontstaat transparantie en is verantwoording mogelijk. Zo nee, waarop zijn dan de parlementaire beslissingen gebaseerd? Als minister De Jager stelt dat niet doneren betekent dat we duurder uit zijn, waarop baseert hij dat dan? Het gevoel bestaat dat er 'bewust' geen publiek masterplan is. Hoe verantwoordt de politiek haar beleid na de komende verkiezingen? Had Den Haag ook maar een Constitutioneel Hof dat onze politiek houdt aan de begrotingsnorm en staatsschuldnorm. De Kunduz-bezuinigingen zijn rituele belastingverhogingen en staan niet in verhouding tot de nutteloos gebleken eurosteun.

Gevraagd.

1. Kunt u aangeven of er een publiek cijfermatig onderbouwd masterplan is waaruit blijkt dat het verantwoord is die miljarden over te maken? Mogen wij daar dan een kopie van ontvangen, inclusief de voortgangsrapportages tot en met heden?
2. Zo nee, waarop zijn dan deze parlementaire beslissingen gebaseerd?

Wij zien uw antwoord graag binnen één week na heden van u tegemoet.

Hoogachtend,
Waagmeesters Bedrijfs Advies
J.G. Scholten

Duurzaam ombuigen (14-04-2013)

Datum:
14 april 2013

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
GB / duurzaam ombuigen

1. De gemeente is er voor de bewoners en haar algemeen belang (primair en bestaansrecht).
2. Het gevestigd belang van bestuurders, ambtenaren en het 'gemeentehuis' bedreigen dit ernstig.
3. De geschiedenis herhaalt zich (artikel 12 status).
4. Schoonhoven is leeggelopen en loopt nog steeds leeg qua 'publieke en private organisaties'.
5. De gemeente heeft een 'monopolie' en opereert zonder concurrenten.

6. Het huidige 'vertrekpunt' anno 2013 is het resultaat van 10-tallen jaren 'klein en groen'.
7. Bij bestuurders / ambtenaren ontbreekt het geheugen voor 'historische feiten en gevoerd beleid'.
8. Van onafhankelijk, objectief, deskundig, zakelijk en efficiënt / effectief handelen was geen sprake.
9. In het gemeentehuis praat of schrijft men een 'vierkante tafel' rond, daarbuiten werkt dit niet zo.
10. Een 'ondernemende burgemeester' voorkomt een vergelijking met de buurgemeenten.

11. Oorzaak en gevolg zijn verschillende zaken evenals doel en middel (effecten van beleid, zie 1.).
12. Het dualisme kan alleen goed functioneren als de raad unaniem besluit het 'presidium' te mijden.
13. Vertrouwelijk besluiten de grond in 'Zevender-Thiedenland 2' te kopen is volstrekt onfatsoenlijk.
14. Huisregels maak je ter bescherming van jezelf (en dus tegen de bewoners, zie 2.).
15. De coalitie in de raad keurt 'jaarrekeningen goed' van coalitie in B&W (slager keurt eigen vlees).

16. Het gemeentebestuur heeft een voorbeeldfunctie.
17. Sociaal zijn en solidariteit is individueel en betaal je zelf (en niet op kosten van een ander, zie 8.).
18. Bedrijfsmatig functioneren als het kan, ambtelijk als het moet.
19. Transparantie en integriteit zijn het enige juiste middel tegen gevestigde belangen (zie 2. en 12.).
20. Een spiegel houd je een ander voor (niet jezelf).

21. De kosten van de 'eigen organisatie' stijgen trendmatig sterker dan de uitgaven aan de bewoners.
22. De bewoners hebben al de hoogste belastingdruk (premies zorgverzekering zijn geen belasting).
23. Bezuinigen op kosten van de 'eigen organisatie' is de simpelste structurele duurzame ombuiging.
24. Structureel duurzaam ombuigen is 'altijd doen alsof je uitgaven doet van je eigen geld'.
25. Bewoners moeten 'de tering naar de nering zetten', zij draaien wel voor hun eigen fouten op.

'Wat gij niet wilt dat u geschiedt,
doe dat ook een ander niet'.

Met consequent toepassen van bovengenoemde uitgangspunten verandert 'duurzaam ombuigen' in 'verantwoord veel minder uitgeven aan de eigen organisatie en is lastenverlichting een structureel gevolg'.

Toenemende onvrede in Nederland/Europa (10-04-2014)

Datum:
10 april 2014

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
HV / toenemende onvrede in Nederland / Europa

Tijdens de ALV van 8 april jl. kwam de vraag naar voren waarom onvrede en nationalisme zo toenemen. Vanuit mijn financiële achtergrond heb ik daar ideeën over.

Periode 2003 – 2007.

Een ongekeerde hoogconjunctuur, explosie van de verzorgingsstaat en grenzeloos politiek vertrouwen in de maakbare economie en samenleving. De politiek kon doen en laten wat die wilde. De geldschepping maakte zulks mogelijk ten faveure van economische groei.

Periode 2008 – 2013.

De schuldencrisis is een feit. Implosie van de verzorgingsstaat, ongekeerde werkloosheid, 30% van de huizen 'onder water', lastenstijgingen voor de burgers en doodziek staats- en bankwezen. De 'burger' heeft geen vertrouwen meer in de politieke bestuurskracht.

Geld lenen is een voorschot nemen op de toekomst.

Japan kent een schuldencrisis sinds 1980, America sinds 2006 en Europa sinds 2008. De Centrale Banken 'scheppen net zoveel geld' als nodig is om de beleidsrente op 'nul' te zetten. De schuldencrisis wordt met kunstmatig geld en kunstmatig beleid bestreden in de vorm van globale experimenten.

Diegenen die passief geld bezitten, 'passieve beleggers' genoemd, zijn hiervan de dupe naast de gevolgen die zij ondervinden van de economische dip. Hun geld heeft geen rendement meer en loopt risico's van faillissementen. Denk aan gepensioneerden, spaarders, verzekerings- en pensioenfondsen, bankwezen en het MKB-bedrijfsleven dat gelden bij een bank stalt. Eigenlijk iedereen dus! In Nederland betreft dit € 1500 miljard alleen aan pensioen- en spaargeld.

De grote profiteurs van deze 'beleidsactie' van de centrale banken zijn de Japanse, Amerikaanse en Europese Staten zelf en hun bankwezen. Zij hebben de onmetelijke schuldposities op hun naam staan.

Schuldencrisis is bedoeld om te saneren.

Een crisis is bedoeld om wantoestanden geforceerd te corrigeren. Dat wil zeggen schulden aflossen en rente naar een niveau door 'vraag en aanbod' bepaald. Dat kost niet alleen tijd maar ook 'acceptatie' door de getroffen.

Wij beseffen niet dat tijdens dit proces de politiek / democratie is uitgeschakeld en de macht in handen is van enkele technocraten, te weten de leider van de Bank of Japan, Fed en ECB! En de ECB is de enige die doet alsof zij los staat van de politiek.

Hun afgeleide gedetailleerde beleidsmaatregelen bepalen achter de schermen wat er gebeurt ter voorkoming van een 2^e Grote depressie wereldwijd. De politiek / de democratie heeft het stuur niet in handen en zal niet willen en kunnen toegeven dat zij daar zelf voor heeft gezorgd!

Terwijl de burger alle gevolgen draagt en terug moet in welvaart en welzijn hult de politiek / democratie zich in een oorverdovend stilzwijgen over deze feiten. De burger heeft dat in de gaten en vertrouwt de politici niet meer. Dat vertrouwen is zelfs tot wantrouwen ontwikkeld.

Wat is het perspectief?

Schulden verdwijnen normaliter op drie manieren. Gewoon aflossen als er voldoende economische groei is. Of door schuldsanering, dat wil zeggen als oninbaar afboeken. En de slimste manier is inflatie haar werk laten doen. Geldontwaarding treft de passieve belegger maar helpt de schuldeigenaren!

Op papier oogt de economie minder slecht dan een jaar terug en de politiek rekt zich al rijk zonder stil te staan bij haar bestaande schulden. Maar nergens staat hoe en wanneer die schulden weg moeten zijn.

Dat blijft volstrekt onduidelijk op alle niveaus. Maar de 'schuldenpijn' moet door de burgers worden gedragen, nu of later. De burger realiseert zich dit beter dan de politiek en ziet die bui al hangen.

	Voorschot op de toekomst?			10-mrt-14	
Periode	geschiedenisfeiten	ontwikkelde wereld / Japan	ontwikkelde machtsblokken / VS	VK / Europa	Rusland
1941	monetaire crisis				
40-45	WO2				
	Wereldbank / IMF				
45-55	VN / mensenrechten				
	wederopbouw	economische	groei		
55-65	EGKS > EU				
65-75	flowerpower				
1971	monetaire crisis				
75-85	internet				
85-95	neoliberalisme				
	krediet > economische groei				
1990	einde 'koude oorlog'				
95-2005	globalisering				
	explosie financiële wereld				
05-2015	schulden crisis c.s.	economische	teruggang		
	experiment geldscheppen				

Toelichting:

- na WO2 geen oorlogen meer in Europa
- na 2005 experimentele reddingsacties van de 'individuele' centrale banken van Japan. VS en VK/Europa
- na 2007 overvloedige financiering van de economie en de rente naar 'nul'
- na 2012 'valuta- en renteoorlogen' – volksoptstanden in Ierland, Griekenland en Spanje, etc.
- na 2015 'inflatieoorlogen'?

Vraag?

Als schulden een voorschot zijn op de toekomst, hoe overleeft onze volgende generatie dan 'die toekomst'?

Europa baseren op de Verlichting? (19-08-2014)

Datum:
19 augustus 2014

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
HV / Europa en Verlichting?

Europa baseren op de Verlichting?

Stof tot nadenken voor humanisten?

De Socrateslezing 2014, van de hand van mw. S. Neiman, biedt stof tot nadenken voor humanisten. Haar stelling luidt dat Europa en Europeanen zich meer moeten baseren op de verworvenheden uit de Verlichting.

Wij menen dat de gangbare zienswijze van humanisten niet toereikend is om de vorming en ontwikkeling van Europa anno 2014 tot een goed einde te brengen. De recente geschiedenis en de feiten die ten grondslag liggen aan het globaliseringsproces en de schuldencrisis beïnvloeden die vorming en ontwikkeling van Europa en haar inwoners sterker en ingrijpender dan wij humanisten willen erkennen.

Eerst een samenvatting van de Socrateslezing 2014 en daarna een nadere beschouwing van het globaliseringsproces en de schuldencrisis tijdens welke Europa zich tot nu toe heeft gevormd en ontwikkeld. Daarna nog enkele kanttekeningen over het project Europa en een conclusie.

De Socrateslezing 2014 samengevat.

Doel van Europa is een sterk, financieel gezond, veilig en sociaal Europa met de kracht van een 'wereldspeler' die zo veel mogelijk moet samenwerken. Wat Europa tot nu toe niet heeft is een 'ideaal' terwijl de Verlichting overall goed werkt. Een vergelijking van Europa met America wijst uit dat America voor 'gelijkheid' staat en Europa voor 'democratie'. Individuele Europese landen kijken heel verschillend aan tegen de 'rol' van America in de geglobaliseerde wereld. Het negatieve (oorlogs)verleden van Europa is er oorzaak van dat er geen eenduidig Europees buitenlands beleid is. Het ultieme dat Europa moet beschermen is vrijheid van en rechtvaardigheid voor haar inwoners. Europa is qua moraliteit gebaseerd op het Christendom maar gebruikt te weinig van het goede uit de natuurwetten die door Chinezen, Grieken en Romeinen zijn ontdekt en toegepast. En voor de Europeanen zelf is er een niet mis te verstane boodschap. Uit de Verlichting zouden internationale samenwerking, geluk, de rede, eerbied en hoop veel meer richtsnoer moeten zijn voor ons denken en handelen. Gebruik je sterke kanten en vraag jezelf steeds af wat je zelf kunt doen. Bevrijd jezelf van passiviteit en (zelf)twijfel!

De vraag rijst wie dit niet wil nastreven, ondanks de individuele nuanceringen die aan te brengen zijn? Stel dat een overgrote meerderheid van de Europeanen voor deze basis zou kiezen, waarom lukt dit dan (nog) niet? Welke krachten blokkeren dan de realisatie van dit plan? Of zien we belangrijke zaken over het hoofd die uiteindelijk deze ideale vorm van Europa voorkomen? Of zijn wij misschien te optimistisch of te idealistisch in onze wensen? Is de realiteit van globaliseringsprocessen anders dan wij humanisten willen? Het betekent minimaal dat 'er meer aan de hand is' dan is benoemd in deze Socrateslezing 2014. We moeten dus op zoek naar feiten en omstandigheden in de realiteit van de recente geschiedenis en het heden die een ideale vorming en ontwikkeling van Europa en de Europeanen ernstig verstoort.

Welke ontwikkelingen doorkruisen een Europa op basis van de Verlichting?

De vorming en ontwikkeling van Europa en haar inwoners is in onze analyse een proces dat gelijktijdig maar niet gelijkwaardig plaatsvindt aan dat van de globalisering en later het ontstaan van de huidige schuldencrisis. En zolang de oorzaak en de gevolgen van de schuldencrisis niet zijn opgeheven, zal een Europa op basis van de Verlichting niet mogelijk zijn. Deze redenering leidt tot een nader onderzoek van de processen rond globalisering en het ontstaan van de schuldencrisis zoals die zich ook in andere grote landen en economieën heeft gemanifesteerd, bijvoorbeeld in Japan, Amerika en Engeland. De invloed

van deze twee grootschalige processen op de vorming en ontwikkeling van Europa blijft in de Socrateslezing 2014 nagenoeg buiten beeld.

1. De globalisering.

Ook wel mondialisering genoemd. Kort gezegd het vrije verkeer van mensen, goederen / diensten en kapitaal breidt zich sterk uit tussen nagenoeg alle werelddelen en landen. Van meer 'handel' profiteren alle partijen. Een krachtige aanzet kwam tijdens het bestuur van president R. Reagan in Amerika en premier M. Thatcher in Engeland kort na 1980. Soepeler regelgeving maakte vrijere handel mogelijk. Maar dit had tot gevolg dat de economieën van deze landen sterk groeiden en zo ontstond er de behoefte aan financiering van 'economische groei'. Dat kan alleen als de (centrale) banken krediet verlenen wat op zijn beurt alleen mogelijk is door over te gaan op 'geldschepping'.

Als er meer geld in omloop komt op basis van leningen of kredieten, dan ontstaat ruimte voor meer investeringen in goederen, diensten, woningen en bedrijfspanden etc.. Dit stimuleert de werkgelegenheid en belastingopbrengsten voor de nationale overheden. Dit heeft mede tot gevolg dat er internationale geldstromen ontstaan die landen, overheden, bedrijven en huishoudens onderling verbinden en afhankelijker van elkaar maken. Het gevolg is ook dat er koopkracht ontstaat in landen die voorheen niets konden kopen of importeren. De spectaculaire groei van China als producent van gebruiksgoederen bestemd voor export is een mooi voorbeeld van de gevolgen van internationale vrijhandel. Totdat de economische groei terugvalt omdat de mensen minder vertrouwen hebben in de naaste toekomst en voor de zekerheid gaan sparen in plaats van geld uitgeven.

2. Schuldencrisis.

Zodra er minder geld in de economie rondgaat komt het terugbetalen van leningen en kredieten in het gedrang. In 2007 werd in Amerika duidelijk dat dit proces bij zowel huishoudens als bedrijven leidde tot faillissementen. Vervolgens kwamen de banken in de problemen omdat de leningen niet werden afgelost. De banken in nood zijn gered door de centrale bank van Amerika. Een jaar later ontstond dezelfde problematiek in Engeland, Europa en vele andere delen van de 'ontwikkelde' wereld. De bijna wereldomvattende schuldencrisis was een feit.

Wat zijn de gevolgen van deze schuldencrisis voor Europa en de Europeanen? De schuldencrisis tast het vertrouwen aan van de inwoners in hun toekomst. Het optimisme bij huishoudens en opportunisme bij ondernemers daalt waardoor passiviteit en (zelf)twijfel ontstaan. En die groeiën naarmate de crisis langer duurt. De politici moeten zich in plaats van met leuke dingen bezig te zijn opeens gaan bezighouden met vervelende 'hervormingen' omdat er minder staatsinkomsten zijn te verdelen. Daar staat tegenover dat onze democratie dan 'terugslaat' in de vorm van verkiezingsuitslagen die voor totaal andere regeringsploegen zorgen. En teruglopende overheidsinvesteringen leiden tot groei van de werkloosheid en noodgedwongen 'huisuitzettingen' en faillissementen van bedrijven en huishoudens. De schuldencrisis zorgt uiteindelijk voor een krimp van de economie. Het bankwezen en de staatsfinanciën lopen vast op normatieve grenzen en de handrem loopt warm.

De vraag rijst dan hoe uit deze vicieuze cirkel te komen? De praktische oplossing is de oorzaken van de crisis opheffen, d.w.z. de totale hoeveelheid schuld verlagen. Maar dat veroorzaakt nog meer werkloosheid en andere ellende. Uiteindelijk zal een crisis die uitzielt zo ook op de lange duur eindigen. Tenzij de politici een andere mening zijn toegedaan en een snelle oplossing willen. De gedachte is dan dat nieuwe staatsleningen via de overheidsuitgaven in de economie terecht komen en zo de economische groei weer oppeppen. De tijd zal leren of Japan, Amerika, Engeland en Europa een tweede schuldencrisis voorkomt of juist creëert.

Het project Europa.

De Europese Unie is bij uitstek een politiek project, sterk gemotiveerd door de belangen van de grotere ondernemingen. Gestart rond 1950 is het momenteel een nog steeds groeiend gebiedsdeel met als centrale uitgangspunt 'een interne markt'. Rond die interne markt zijn in de loop der jaren nieuwe doelstellingen geformuleerd die tot meer 'eenheid in beleid van alle deelnemers' moet leiden. Een van de

stille doelstellingen van de Europese politici is het ontwikkelen van een nieuwe wereldmunt in de gedaante van de euro (€), die de US-dollar (\$) als wereldmunt moet verdringen. De leiders van de Europese Unie hebben dus weldegelijk een 'ideaal'. Naast de feitelijke vaststelling dat het gevolg van een 'grote interne markt' natuurlijk ook macht betekent en daarmee de kracht van een wereldspeler weerspiegelt. Dat alle voorgaande 'muntprojecten' zijn mislukt was geen reden om de 'Europese Monetaire Unie' niet voor te bereiden en niet te starten. De discussie over een maatschappelijke kosten-baten analyse van de Europese Unie c.q. van de deelnemende landen is 'onder in de lade' beland omdat Brussel daar niets voor voelt. Opvallend is wel dat de Europese Unie haar doelstellingen steeds verlegt. Niemand in Brussel weet waar de uiteindelijke buitengrenzen liggen over 5 of 10 jaar.

De groei, vorming en ontwikkeling van de Europese Unie kwam onder druk tot stilstand toen de schulden crisis in 2008 tot ontwikkeling kwam. De laatste jaren zijn Brusselse instituten druk doende om het uiteenvallen van de Europese Unie te voorkomen door de vervlechting via meer regels en samenwerkingsafspraken te versterken. De onopgeloste schulden crisis, en groeiende financiële beleidsdruk van de Europese Centrale Bank die daarvan het gevolg is, leiden tot groeiende weerstand tegen het verlies van soevereiniteit van de deelnemende landen. De inwoners van de Zuidelijke Europese landen kijken heel anders tegen de crisismaatregelen aan dan die van de Noordelijke Europese landen. Het steekt velen dat het democratisch gehalte van de Brusselse instituten ondermaats is en blijft. Dat bij de laatste verkiezingen van het Europese Parlement 43% van de stemgerechtigden kwam stemmen betekent evenwel ook dat 57% tenminste ongeïnteresseerd was. Het lijkt erop dat de Europese Unie tijdens de schulden crisis steeds meer een project van politici is geworden en steeds minder van de Europeanen.

Conclusie.

De globalisering was bezig zijn hoogtepunt te naderen toen de schulden crisis aan kwam sluipen in de Europese Unie. De schulden crisis treft met name de huishoudens en de kleinere ondernemingen omdat de economische groei wegviel. De oorzaak van de schulden crisis, d.w.z. de totale hoeveelheid schuld van overheid, ondernemingen en huishoudens samen, is na vijf jaar niet opgelost. En er is ook geen zicht op een oplossing op de korte termijn.

De globalisering en de daaruit voortvloeiende schulden crisis hebben de vorming en ontwikkeling van Europa en de Europeanen niet alleen ernstig verstoord maar ook vertraagd en ingrijpend veranderd. De politici proberen de Europese Unie te versterken terwijl de Europeanen het belang van de Europese Unie steeds minder kunnen waarderen. De Europeanen zijn ernstig teleurgesteld, bang voor de autoriteit uit Brussel en wantrouwen politici.

Als mw. S. Neiman de Socrates lezing 2008 had uitgesproken, dan was haar conclusie waarschijnlijk veel positiever geweest. De vraag of een 'Europa gebaseerd op de Verlichting' mogelijk is zou dan veel positiever zijn beantwoord.

Voor humanisten is van belang dat een benadering van het project 'Europese Unie' op basis van de criteria van het humanistisch ideaal c.q. de criteria van mw. S. Neiman niet toereikend is. Het geld speelt wel degelijk een rol, soms van geringe betekenis, andere keren van doorslaggevende betekenis. Geld is soms een smeermiddel, soms veroorzaakt het 'valse hoop'.

Afrekenen (16-01-2015)

Datum:
16 januari 2015

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
WBA / afrekenen

Afrekencultuur.

Bij onze dagelijkse doen en laten (werk) maken we fouten en is soms sprake van een vorm van de afrekencultuur. Fouten corrigeren we om herhaling te voorkomen. Systeemfouten repareren we om herhaling te voorkomen. En als het kan en nodig is zijn fouten aanleiding voor een financiële (schade)vergoeding, onder andere in verband met verspilling op basis van 'stokpaardjes'.

Maar niet overal vindt afrekenen plaats. Als we de Nederlandse bevolking grafisch weergeven naar toenemend inkomen en vermogen dan ontstaat een soort piramide. Aan de basis veel mensen met weinig inkomen en vermogen, aan de top weinig mensen met veel inkomen en vermogen.

Maar aan de top van die piramide komt afrekenen weinig voor. Naarmate we in de piramide afdalen tot ongeveer de middenmoot dan komt het steeds vaker voor. Kennelijk zijn er meer factoren dan inkomen en vermogen die een rol spelen alvorens van afrekenen sprake is.

Bij mensen onderaan in de piramide is weinig verhaal mogelijk. Dat zou een verklaring kunnen zijn dat het daar minder of niet plaatsvindt. Maar boven in de piramide is wel inkomen en vermogen en dus wel voldoende verhaal aanwezig.

Waarom is aan de top dan toch nauwelijks sprake van afrekeningen?

Dat kan met verschillende aspecten te maken hebben. We noemen er enkele.

1. Geen (eigen)belang erbij hebben dat afrekening plaatsvindt.
2. Dezelfde belangen hebben.
3. Reputaties niet in de waagschaal leggen.
4. Wel afrekenen maar zonder ruchtbaarheid.
5. De cultuur keurt het af.
6. Nationaal-, politiek-, bestuurlijk- en / of organisatorisch niet interessant of ongewenst.
7. Het bedrijfsmatige belang leent zich er niet voor.
8. Of het particuliere belang leent zich er niet voor.
9. Afspraken of convenanten voorkomen afrekenen.
10. Er ontbreekt een 'hogere macht' die afrekenen afdwingt.
11. Afrekenen biedt wel toegevoegde waarde maar ook nieuwe risico's.
12. Een combinatie van voornoemde situaties.

Uiteraard zullen zij het bestaan van deze 'argumenten en motieven' ontkennen, negeren en verzwijgen.

Als afrekenen niet plaatsvindt rijst de vraag wie daar dan de dupe van is.

Want het doel van afrekenen is immers te 'corrigeren wat fout ging'. Om herhaling ervan te voorkomen. Om systemen te verbeteren. En desnoods om geleden en nog te lijden schade te vergoeden.

Als het algemeen belang erbij is gebaat, is schadevergoeding zelfs op zijn plaats. In politiek- en bestuurlijk Nederland komt dit echter niet voor. In ons bedrijfsleven en in de consumentenwereld komt het vaak 'kleinschalig' voor en werkt het als 'zelfreinigend vermogen'.

Hoewel, 'klokkenluiders' in Nederland (Holland?) er vaak niet goed vanaf komen. In onze cultuur bestaat toch een systematisch en georganiseerd verzet van bovenaf tegen bedreigende kritiek van onderuit.

Als afrekenen uit algemeen belang niet plaatsvindt rijst de vraag waarom dat niet gebeurt op verzoek van de 'belastingbetaler'.

Hoe is het dan mogelijk dat de Nederlanders met een hoog inkomen en hoog vermogen en dagelijks actief in ons politieke- en bestuurlijke werk niet of nauwelijks gedwongen worden om op hun daden te worden 'afgerekend'?

Dat kan met verschillende aspecten rond de belastingbetaler te maken hebben. We noemen er enkele.

- a. Onwetendheid.
- b. Onbekendheid.
- c. Ongeïnteresseerd.
- d. Ondeskundig.
- e. Onbewust.
- f. Onwil.
- g. Onjuist geïnformeerd zijn.

Maar juist in perioden als onze huidige 'schulden crisis' is corrigeren en schade vergoeden op zijn plaats.

Enkele voorbeelden van algemeen belang.

Uit het publieke domein:

- i. De 'boekhoudmethode' van de gemeenten, provincies en Rijks Overheid (kasstelsel).
- ii. Politieke vrienden keuren de jaarrekeningen van de (voorgaande) coalitie goed.
- iii. Buitensporige stijgingen van de 'zorgpremie'.
- iv. Goedkeuring van de 'Europese Grondwet'.
- v. Dramatisch verlopen infrastructurele projecten.
- vi. Uitbreiding van de Europese Unie met 'onvolwassen economieën'.
- vii. Met EU-geld de schulden van de Griekse banken aan o.a. Franse en Duitse banken aflossen.
- viii. Medeauteurschap van banken, advocaten en medici bij maken van wetgeving op hun werkterrein.
- ix. De gemeenteraad beslist over de besluiten van haar 'presidium'. Het adres van het 'presidium' staat niet in de gemeentegids vermeld. Hetzelfde geldt voor de provincies en het Rijk.
- x. Democratie en politiek gaan 'hand in hand' maar ze hebben niets met elkaar gemeen.

Uit het private domein:

- xi. De ongeremde kredietverlening door banken vormt de basis van de huidige schulden crisis.
- xii. Faillissementen van grote bedrijven, ziekenhuizen, banken etc..
- xiii. Faillissementen van woningbouwcorporaties, accountantskantoren, scholen etc..
- xiv. List en bedrog door de advocatuur, bewindvoerders, curatoren etc..

De slotsom: is er een oplossing?

Is het dan niet wenselijk dat er een soort 'hogere macht' komt bij het Openbaar Ministerie die niet de systemen maar de deelnemers aan die systemen individueel kan aanspreken op zijn of haar fout(en) en hen aansprakelijk stelt voor de geleden en nog te lijden schade? Waarom is die er nu niet?

De aanwezigheid van zo'n manier van 'afrekening' zou de kwaliteit van politiek- en bestuurlijk Nederland aanzienlijk kunnen verbeteren. Op heel korte termijn zelfs.

En laten we niet bang zijn dat er dan geen of onvoldoende politieke- en bestuurlijke Nederlanders meer zijn om te besturen. De gevestigde orde, de top van de piramide, weet wel beter!

J.G. Scholten
 Waagmeesters Bedrijfsadvies

Datum:
7 februari 2015

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
WBA / wumw / Gemeentebestuur Schoonhoven

Wie betaalt de rekening van verkeerde of foute besluiten?

Algemeen.

Burgers en bedrijven nemen deel aan het economisch verkeer en betalen belasting om de overheden te financieren. Burgers en bedrijven zijn ook afhankelijk gemaakt van dit openbaar bestuur door de regelgeving. Rijk, provincies en gemeenten zijn ingesteld om de Nederlandse Staat en haar burgers en bedrijven te dienen. Via verkiezingen, en een stem op een burger in een politieke partij, nemen burgers deel aan een democratisch proces waarin politieke bestuurders worden gekozen. Een politieke partij is een groep mensen die 'gelijke gedachten' heeft over hoe je de 'maatschappij' moet besturen. Maar centraal staat steeds de opdracht aan de bestuurders om het belang van de Staat en / of haar ingezetenen te dienen. Voor een stadsbestuur geldt het belang van de stad en haar inwoners. Niet meer en niet minder.

Zijn onze bestuurders wel bereid en in staat om de 'beste beslissingen' te nemen in de huidige situatie? Anders gezegd: kan het met minder 'verspilling' danwel goedkoper? En hoe bereiken we dat?

Knelpunt.

Politiek bedrijven is 'besluitvorming uit naam van de burgerij of het volk'. Belangrijke bijkomende aspecten zijn daarbij de belangen van de politieke partij en de belangen van de persoon van de bestuurder. Voor deze drie belangen staan ze! Onder het mom van het publiekelijke partijprogramma is een bestuurder vertegenwoordiger van het algemeen belang, dat voorop staat, maar dit gaat gepaard met partij- en persoonlijk belang. En daarnaast is besturen vaak een 'compromis' omdat er meerdere partijen en bestuurders zijn die een 'doorslaggevende' rol willen spelen in een samenwerking of coalitie.

De invloed van partij- en persoonlijk belang.

Die is moeilijk aan te geven. Deze invloed komt tot stand onder andere in het proces van probleemstelling, onderzoek, analyse, beoordelingen t/m de conclusie / het advies. En is vaak mede afhankelijk van de inbreng van ambtenaren 'in loondienst'. Ook externe advisering heeft vergaande invloed. Als de besluitvorming plaatsvindt in groeps- of commissievergaderingen en vervolgens in publiekelijke of openbare vergaderingen dan ontstaat al snel de indruk van 'objectieve en zakelijke' besluitvorming. De gezamenlijke verantwoordelijkheid voor zulke besluiten is ook een bekend feit. Immers, achteraf wordt naar gedeelde verantwoordelijkheid verwezen. Dit nog los van de complicerende factor dat men 'op democratische wijze' tot een besluit is gekomen. Het gebruik van maatschappelijke kosten-batenanalyses is een beproefd middel om veel aspecten in beeld te brengen maar de tijd- en kostenfactor leidt dan snel tot de conclusie dat dit te kostbaar is voor veel (kleinere) projecten.

Wat niet ter sprake komt, en ook niet blijkt uit stukken of documenten, is wat gebeurt bij 'gevoeligheden', meningsverschillen of tegengestelde belangen. Dan komen de 'achterkamer' en de 'dark room' tot hun recht. Hier vindt het echte dealen plaats inclusief het sluiten van compromissen en de 'reciprociteit' (d.w.z. wederkerigheid, gelijke behandeling over en weer). Deze uitruil van belangen is verre van transparant maar wel doorslaggevend voor het (verrassende) eindresultaat (*).

Verantwoordelijkheid zonder aansprakelijkheid.

Opvallend in deze processen is dat de ambtenaren, adviseurs en deskundigen, bestuurders etc. op allerlei manieren zijn gevrijwaard van aansprakelijkheid voor het geval de besluiten verkeerd uitpakken. Bij onderzoek naar 'de onderste steen boven' zijn georganiseerde systemen van toepassing die het bijna onmogelijk maken om te achterhalen wie, wat, waar, zijn steentje heeft bijgedragen als het aankomt op verantwoordelijkheid'. De bestuursorganen maken geen fouten en als het toch verkeerd is gegaan dan treedt ontkenning, negeren en verzwijgen op de voorgrond. Het verweer luidt vaak dat de bewijslast bij de klager ligt. En klagers zijn in het algemeen niet volledig geïnformeerd noch juridisch of vaktechnisch onderlegd. Hier is sprake van een ver doorgevoerde 'afgeschermdde realiteit', net als bij

accountantsorganisaties, banken, woningbouwcoöperaties, verzekeringsmaatschappijen, schoolconglomeraten etc.. Zij baseren zich dan ook op algemene voorwaarden of eigen beleidsregels.

Criteria om besluiten te beoordelen.

Op het eerste gezicht is dat het aantal, de aard en de omvang van de foute besluiten. Want fouten of verkeerde besluiten kosten geld, op te brengen door een ander dan de bestuurder c.s., te weten de burger van de stad of de belastingbetaler. De financiële 'verspilling' in bedragen is vaak niet bekend of niet beschikbaar. Maar er zijn ook veel verkeerde besluiten die bij de gewone burger niet in beeld komen en / of binnenskamers blijven bij de besluitvormende organen. En dan de eindeloos durende verbetertrajecten waarvan 'het paspoort' misschien wel het bekendste voorbeeld is. Tot slot is er de bestuurlijke doofpot, bestemd voor projecten die een stille dood sterven omdat de haalbaarheid en realisering bij nader inzien niet verantwoord is te financieren, denk aan de 'prachtwijken'.

Schoonhovense projecten die verkeerd afliepen.

i. De sportnota.

De gemeente Schoonhoven heeft een nota Sportbeleid uit december 2009. □ Als begin 2012 de besturen van atletiekvereniging Avantri en Tennisvereniging Het Hofland bij het college van B&W aankloppen om subsidie voor het renoveren van hun respectievelijke banen, dan krijgen zij 'nul' op het rekest. Argument: de gemeente verstrekt geen subsidie meer op basis van de nota Sportbeleid. Het gevolg is dat beide sportclubs hun plannen realiseren met geleend geld (ca. € 1 miljoen) waarvoor de leden dagelijks de rente- en aflossingsverplichtingen opbrengen. In de nazomer van 2014 besluit de gemeente aan de Schoonhovense voetbalvereniging en de Schoonhovense hockeyclub een bedrag uit te keren van omstreeks € 280.000,- met als bestedingsdoel investeringen in hun sportvelden!

ii. De vuilcontainers.

In de herfst van 2014 wijzigt de gemeente het systeem om 'huisvuil' aan te bieden voor de ca. 5000 huishoudens. In ca. 10 jaar tijd hebben de 'buitenwijken' al drie keer een andere container 'gekregen'.

iii. De rotonde bij "De toren van Schep".

Ca. 10 jaar geleden verschijnt er vlak naast de toren van Schep een nieuwe rotonde. In de zomer van 2014 verdwijnt deze rotonde en verschijnt er een nieuwe op ca. 50 meter afstand van de 'oude'.

iv. Woningbouw in Zevender / Thierendenland 2.

Dit bestemmingsplan is een 'rampenplan'. In 2008 besluit de Raad om het aantal geplande woningen terug te brengen van 550 naar 450. Twee jaar later, besluit de Raad toch maar 550 woningen te plannen.

Wie betaalt de rekeningen en hoe voorkomen we herhaling?

Er zijn maar weinig Schoonhovenaren die stil staan bij de vraag 'wie betaalt deze rekeningen'? Mogelijk kennen zij deze verkeerde besluiten niet eens. Het staat immers niet kritisch vermeld in onze kranten noch praten onze lokale politieke partijen over verkeerde besluiten uit het verleden. En een beroep op de Wet Openbaarheid van Bestuur inzake de 'sportnota en subsidie aan sportverenigingen' van eind 2014 leverde geen inhoudelijke meerwaarde op. Integendeel, de gemeente redeneert in haar antwoord naar de praktische uitwerking toe en 'verklaart en beweert' van alles maar de gevraagde bewijsstukken ontbreken!

De Schoonhovense burger betaalt de rekeningen i. t/m iv. via belastingaanslagen van de overheden.

Herhaling is alleen te voorkomen als de burgemeester, het college van B&W, de raad inclusief commissies etc. en de ambtenarij zich bij elke beslissing slechts één vraag voor ogen houden: zouden wij dit ook zo doen als we de rekening zelf zouden moeten betalen?

Politici kunnen niet aangesproken worden op door hun gemaakte fouten, nemen besluiten op basis van partijideologie en / of persoonlijke belangen in plaats van op basis van financiële - of vaktechnische deskundigheid en weten dat zij niet degenen zijn die de rekeningen betalen. Daar past geen zelfreinigend vermogen bij. En de burger staat buitenspel zolang er geen verkiezingen zijn (**).

(*) In Schoonhoven is het 'Presidium' actief, een overlegorgaan van alle fractievoorzitters. De besluiten van dit overlegorgaan komen in de raadsvergaderingen aan de orde voor 'democratische goedkeuring'.

Ongemakkelijke waarheid (17-02-2015)

(**) Wat gebeurt als elk jaar 50% van de Tweede en Eerste Kamer en de gemeenteraad wordt gekozen?

Datum:

Behandeld door:

Kenmerk:

17 februari 2015

J.G. Scholten

WBA / ongemakkelijke waarheid

In hoofdlijnen de uitwerking van recht doen en recht spreken in samenwerking met advocaten.

1. De wetten en regels rond rechtspraak en advocatuur zijn gemaakt tussen het Ministerie van Veiligheid en Justitie / het OM enerzijds en de Nederlandse Orde van Advocaten anderzijds.
2. Een partij hoeft geen medewerking (lees: informatie) te verlenen aan zijn veroordeling.
3. De rechter in het civiel recht / ondernemingen is passief en doet geen onderzoek naar informatie.
4. Een juridisch geschil kun je oplossen buitengerechtelijk en gerechtelijk (lees: procederen).
5. Buitengerechtelijk vertrouwen de opdrachtgevers op de onafhankelijke, objectieve en zakelijke adviezen en werkzaamheden van de advocaat / raadsman die zij betalen.
6. In een procedure brengt de advocaat van de eisende partij geen 'bewijsmateriaal' in dat tegen zijn standpunten pleit, idem werkt de advocaat van de gedaagde partij.
7. Als de rechter geen onderzoek mag plegen betekent het voorgaande dat een vonnis 'per definitie' gebaseerd kan zijn op onvolledige, onjuiste en onvoldoende historische realiteit van de casus.
8. Als de advocaat van de eisende partij 'bewust' informatie achterhoudt dan is het de taak van de gedaagde partij die informatie in te brengen, idem geldt het omgekeerde voor de gedaagde partij.
9. Maar als de advocaten 'onderling geheime afspraken' hebben gemaakt over deze taakvervulling, dan kan het zijn dat de rechter onvolledig, onjuist en onvoldoende zicht heeft op de historische realiteit van het geschil waardoor zijn vonnis niet juist hoeft te luiden.
10. Het vonnis neemt dan wel een loopje met de werkelijkheid, het heeft wel externe rechtskracht voor beide partijen.
11. De spelregels en de belangen van de desbetreffende advocaten bepalen dus de uitkomst van civiel procederen, niet de rechter op basis van de historische realiteit of de feiten die zich voordeden.
12. In de advocatuur is concurrentie nauwelijks aanwezig, des te meer gelden 'geheime' afspraken en samenwerking.
13. Een buitenstaander die dit 'spel' doorziet vraagt zich af hoe dit mogelijk is gemaakt door de wetgevende macht en in stand wordt gehouden door de toezichthouders.
14. Ontkennen, verzwijgen en negeren van deze gang van zaken door alle deelnemers in deze sector is de garantie op continuïteit van dit georganiseerde systeem en georganiseerde verdienmodel.
15. De advocaat in kwestie heeft wel een wettelijk monopolie achter zich staan en bedient zich van beschermingsregels als geheimhoudingsplicht en verschoningsrecht.
16. En wie betaalt de rekening?
17. Is recht doen en recht spreken een toneelstuk met de advocaat als 'geheim' acteur en regisseur?

Dit is niet alleen ongemakkelijk maar ook maatschappelijk onaanvaardbaar.

Je moet het als mens maar kunnen en durven.

En als wetenschapper, beëdigd, maatschappelijk vertrouwenspersoon, voortschrijdend in een gerespecteerd uniform en tegen een tarief van Hfl. 500,- all in per uur.

J.G. Scholten

Waagmeesters Bedrijfsadvies

Basaal denken (27-07-2015)

Datum:
27 juli 2015

Behandeld door:
J.G. Scholten

Kenmerk:
WBA / basaal denken

Cruciaal: vanuit welke invalshoek benader je een vraagstuk?

En wat is het gezag / de macht van jou om jouw interpretaties te kunnen opleggen aan anderen?

1. Waarom is het zoals het is (en wat weet, zie, lees en hoor ik niet)?
2. Oorzaak is ongelijk aan / is niet hetzelfde als gevolg.
3. Probleem is ongelijk aan / niet hetzelfde als oplossing.
4. Doel is ongelijk aan / is niet hetzelfde als het middel.
5. Opdrachtgever is ongelijk aan / is niet hetzelfde als opdrachtnemer.
6. Kritiek op de zaak of het systeem is ongelijk aan / is niet hetzelfde als kritiek op de persoon.
7. Lees wat er staat en kijk daarna wat er niet staat (zelf denken).
8. Eigen belang leidt tot creativiteit, vooral bij een monopolie (belang -> visie -> standpunt).
9. Een tijger baart geen poesjes.
10. Vorm en prestige is ongelijk aan / niet hetzelfde als inhoud.
11. Verwachtingen zijn misleidend als optimisme een motief kan zijn.
12. De 'maakbare samenleving' kent andere winnaars dan zijn 'niet-maakbare voorganger'.
13. De resultaten van houding en gedrag zijn alles bepalend, niet de reputaties en mooie woorden en regeltjes.
14. Feitelijke juistheid is niet gelijk aan geloven, meningen, hopen en verwachten.
15. Vorm een groep, maak ALV, bouw aan een lobbyclub en werk samen (o.a. met de rechtspraak).
16. Eigenbelang is ongelijk aan / is niet hetzelfde als het belang van iemand anders of het algemeen belang.
17. Betaler is ongelijk aan / is niet hetzelfde als beslisser, begunstigde en gebruiker.
18. Onderzoeken en beoordelen is ongelijk aan / is niet hetzelfde als objectief, deskundig, zakelijk, efficiënt, effectief en onafhankelijk beschrijven, analyseren, concluderen en adviseren.
19. Wie is er voor wie of 'wat is je oorspronkelijke bestaansrecht'?
20. Op papier klopt het altijd (verwachtingen vooraf), de praktijk is altijd anders (uitvoering achteraf).
21. De daden zijn ongelijk aan / zijn niet hetzelfde als de woorden.
22. Krantenberichten, beweringen, redeneringen en stellingen etc. zijn zelden cijfermatig onderbouwd.
23. Wie is uw opdrachtgever (en toon zijn belangen aan)?
24. Alles heeft (minstens) twee kanten.
25. De kunst verstaan om kunst als kunst te verkopen.
26. We kunt je verkijken op mensen, vooral op dat soort in een mooi pak en met een stropdas.
27. Waar zijn de normen, waarden, ethiek, moraal, fatsoen en verantwoordelijkheid?
28. De politicus is kapitalist en zelf belanghebbende geworden door en van zijn eigen beleid.
29. De verkoop van illusies vanuit macht.
30. Het is eenvoudiger andermans geld uit te geven dan je eigen geld (als je het hebt).
31. We kennen onze rechten beter dan onze plichten.
32. Wat is bij het loon de tegenprestatie?
33. Wordt lid van een politieke partij en de wereld van macht, geld en vrouwen licht open.
34. Schijnveiligheid en schijnzekerheid bestaan regelmatig bij de gratie van eigen stukken.
35. Democratie is een illusie.
36. Hoe reëel is het 'wachten' op stappen van een derde alvorens zelf in actie te komen?

In de praktijk: het gaat om de controle versus het verdienmodel in relatie tot een machtspositie.

1. Politici:
 - inval in Irak
 - gevolgen negeren afwijzing grondwet EU in Nederland en Frankrijk
 - bescherming prins Bernhard
 - het OM en bescherming van o.a. rechter Westenberg en ambtenaar Demmink
 - het OM en privacy van gegevens UWV, belastingdienst en banken

- de onafhankelijkheid van Centrale Banken c.s.
- gemeentelijk beleid o.a. uitsluiting subsidies aan eigen sportverenigingen
- lokale politieke partijen en het functioneren van de oppositie 'achter de schermen'
- EU en EP waar poppetjes belangrijker zijn dan vakmanschap
- gebruik van de media en het weglaten van de eigenlijke argumenten.

2. Ministeries en instituties: zie 1.

3. Vrije beroepen en met name die met een monopolie: - advocatuur
- accountants
- bankwezen
- medici
- verzekeringsmaatschappijen.

4. Bankvergunning coöperatieve rabobank: het eigenlijke argument.

5. Chipknip en opheffing: het eigenlijke argument.

Het gevolg: de 'massa' vertrouwt de gevestigde orde niet meer waardoor alle 'modellen' en verwachtingspatronen niet langer voorspellende waarde hebben. Onzekerheid troef.

Een voorbeeld van systematisch organisatie van systemen in onze maatschappij: de advocatuur.

1. De commercieel advocaat in het civiel recht / ondernemingen heeft een verdienmodel.
2. Het verdienmodel is gebaseerd op het reglement van de NOvA en regels vanuit de rechtspraak.
3. De advocaat heeft een monopolie op rechtspraak in de rechtbank en beslechting van geschillen.
4. De advocaat heeft een opdrachtgever.
5. Tegenover de advocaat van de opdrachtgever staat de advocaat van een tegenpartij.
6. De advocaat zwijgt over zijn 'eigenbelang' onder verwijzing naar vertrouwelijkheid en zwijgrecht.
7. En advocaten 'bejegenen, bekritisieren en beconcurreren elkaar niet', zeker niet in het openbaar.
8. In het burgerlijk recht / ondernemingsrecht is de rechter passief en bepalen de advocaten de inhoud van de aangebrachte zaak naar eigenbelang en goeddunken. De rechter weet dus niet alles over de historische realiteit en mag geen eigen onderzoek instellen zoals de 'vrederechter'.
9. Het gebruik van de 'derdenrekening' door de advocaat is eigenbelang.
10. De 'afspraak' dat geen contact met de tegenpartij mogelijk is 'buiten de eigen advocaat om' is logisch vanuit het eigenbelang van de advocaten.
11. Elke vorm van transparantie ontbreekt, juist ook als er kritiek op de werkwijze van het systeem is.
12. In onze hiërarchische maatschappij is dit monopoliesysteem een 'waardevol' fenomeen gebleken.
13. Verklaringen, stellingen en toelichtingen door advocaten zijn veelal misleidend en zelden voorzien van bewijsmateriaal en (cijfermatige) onderbouwingen.
14. Samen komen de advocaten er altijd uit.
15. Hetzelfde geldt voor inhoudelijke onderhandelingen en mondelinge procedurele afspraken. Op deze wijze ontstaat een 'donkere kamer' waarbij de heimelijke eigenbelangen van de advocaten, **of die van een van hun opdrachtgevers**, belangrijker zijn dan die van hun andere cliënt(en) en zij onderling vooraf de uitkomst sturen en uiteindelijk bepalen. Waaruit blijkt dat uw advocaat te vertrouwen en betrouwbaar is?
16. Een illusie armer: niet de historische realiteit of de rechter bepalen de uitkomst van een procedure, maar de advocaten in onderling overleg bepalen uiteindelijk 'wie verliest en dus de rekening betaalt'.
17. Marketingtip: U heeft iets te verkopen? 'Be good and tell it'.
U moet zich verdedigen? Houdt het klein! Doe dit door middel van ontkennen, verzwijgen en negeren van de kwestie en als dat niet lukt, met verdachtmakingen, chantage en gijzeling van uw tegenstander.
18. Procederen heeft alleen zin als de rechter de totale regie heeft en de advocatuur hierbij is uitgesloten. Zonder tussenkomst van de 'evangelisten met verborgen eigenbelangen' komt de historische realiteit wel aan de orde en dat is dan het enige uitgangspunt voor de civiele rechtspraak / ondernemingsrecht. **Dan is de rekening veel lager en de uitkomst voorspelbaar!**

Ingezonden brieven Financieel Dagblad.

1. Verzet tegen openbare verkoop door fiscus mogelijk (22-07-2005).

Als bedrijfsadviseur werken wij voor ondernemers die privé of zakelijk voor grote financiële problemen staan, vaak eindigend in een W.S.N.P. of een faillissement. Het verhaal is herkenbaar (FD 22 juli jl. / Fiscale botte bijl velt Brabantse slaggers) en dreigt voor véél ondernemers.

Zowel de belastingdienst als het UWV heeft een strak beleid. Uiteraard hebben zij strikte regels maar in veel gevallen is met hen óók een oplossing bespreekbaar. In overleg met de Ontvanger van de belastingdienst en de afdeling bijzondere incasso van het UWV zijn veel probleemgevallen op te lossen.

De belastingdienst en het UWV zijn niet per definitie uit op problemen. Zij hebben na beslaglegging wel grip op de zaak en kunnen een dwangpositie creëren die vreselijk aanvoelt.

En als de Ontvanger of het UWV toch niet voor rede vatbaar zijn, en de beslagen zaken willen verkopen (executeren) is er nog de rechter. Er is een wettelijke mogelijkheid voor de ondernemer om zich hiertegen te verzetten. Immers, de executie legt het bedrijf onmiddellijk lam omdat aan de verkoop een advertentie in de plaatselijke krant vooraf gaat die melding maakt van de aanstaande verkoop van roerende zaken met naam en adres van de ondernemer. Gespecialiseerde advocaten kennen deze regeling als "verzet tegen tenuitvoerlegging dwangbevel" en is te vinden in artikel 17 Invorderingswet.

Met dit verzetschrift komt de geplande verkoop onmiddellijk stil te staan en kan de rechter zich over deze zaak buigen. Onlangs voerde een relatie van ons een dergelijke procedure in Utrecht bij de rechtbank. Deze besloot de belastingdienst de verkoop te laten opschuiven omdat de ondernemer een goede begroting had gemaakt waaruit blijkt dat de lopende en oude verplichtingen in een betaalregeling zijn op te brengen.

Uiteraard is niet in alle situaties deze werkwijze de oplossing maar in de serieuze gevallen meer dan het overwegen en proberen waard.

2. Veel transparantie over incassokosten (19-02-2007).

In het FD van 1-2-2007 beklagt meester B. Pije zich onder de titel "Weinig transparantie over incassokosten" over zuinige toekenning van incassokosten. Begrijpelijk, want de rechter beknot zijn tomeloze declaratiedrift en inheligheid.

Wij zijn bedrijfsadviseur voor ondernemers in financiële problemen en hebben een klokkenluiderfunctie. Wat is feitelijk de incassosituatie? Incassanten (advocaten, juristen, deurwaarders en beunhazen) incasseren eerst buitengerechtelijk voor de schuldeiser de vordering op de schuldenaar. Jaarlijks gebeurt dan 100.000 den keren en wel door het schrijven van enkele brieven. Ca. 10 % hiervan eindigt uiteindelijk in een procedure bij de rechter. Naast de hoofdsom vordert incassant gelijktijdig zijn (!) buitengerechtelijke kosten: rente, incassokosten over de hoofdsom, administratie- en dossierkosten, etc.. Deze nieuwe kosten belopen 15-20% van de hoofdsom. Deze zijn gebaseerd op de door incassant verrichte werkzaamheden (een brief om te beginnen) en verantwoord met de algemene voorwaarden van schuldeiser danwel het NOVA-reglement. Zelden kost zo'n brief meer dan een half uur omdat deze zijn gestandaardiseerd en geautomatiseerd. Door de stijl van deze incassobrieven (in het algemeen arrogant, dwingend, dreigend, soms chanterend met faillissementsaanvraag) voelen veel schuldenaren zich bedreigd en betalen schoorvoetend maar geheel ten onrechte aan...de incassant. Geheel onverplicht want schuldenaar heeft niets met incassant te maken. Bij de overgang van buitengerechtelijk naar gerechtelijk zie je de onzichtbare hand van de rechter. Vaak zijn dan opeens deze nieuwe kosten verlaagd omdat de rechter veelal niet verder gaat dan een normatieve richtlijn uit Voorwerk 2. Dit is een richtlijn opgesteld door de Raad voor de Rechtsbescherming en biedt uniform houvast aan rechters op basis van een objectief en onafhankelijk deskundigenonderzoek. Alléén geldig binnen een procedure (!) en toepasselijk als de kosten van incassant niet debiteurenbeheer of voorbereidend op de procedure zijn geweest, dus werkelijk en aantoonbaar gemaakte kosten. De proceskosten staan hierbuiten. Crux is dat

deze kostentoekenning rationeel is en géén percentage van de hoofdsom, want dat is lekker verdienen. In vaktermen heet dit vermogensverrijking van incassant want de echte kosten zijn nihil. Omdat incassant opdrachtnemer is van schuldeiser (!) kunnen beide verantwoordelijk en aansprakelijk gehouden worden voor wangedrag en schade.

Wij werken aan een website waarop iedereen (ook particulieren) elke ervaring (positief en negatief) met incassanten kan publiceren zodat de goed en net werkende incassanten komen bovendrijven. Veel transparantie over de werkwijze van incassanten naar buiten toe zal vooral de kwaliteit en de werkwijze van incassanten verbeteren. En niet op de laatste plaats véél goedkoper maken. Is het zelfreinigend vermogen nu omgekeerd evenredig aan de hoogte van de verstopte verdiensten bij incassanten?

Mark Teuben, Marion en Jan Scholten, Waagmeesters Bedrijfs Advies, Schoonhoven.
www.bedrijfsadviseur.biz

3. Balkenende c.s. (22-09-2007)

Onze minister president herkent zich zelf niet meer uit zijn vorige kabinetten. Daar moet een ander hem aan herinneren. In de politiek en rond de Troonrede bestaat géén functiescheiding bij belangentegenstellingen. De controle en latere correcties ontbreken nu eenmaal. De gevestigde orde handhaaft dit stelselmatig. Dus géén zelfreinigend vermogen noch correcties door gebrek aan inkomsten, maar wel structurele belastingverhogingen. Wie durft te initiëren dat we de Eerste en Tweede Kamer elk jaar voor de helft opnieuw kiezen? Dan kunnen deze openbare bestuurders continue herinnerd worden aan hun eerdere uitspraken en verkiezingsprogramma met dito beloften. Een betere en snellere correctie is niet denkbaar en het is democratisch. Een koe vergeet graag dat zij kalf is geweest, juist als dat haar goed uitkomt. Onderschat Den Haag het geheugen van de kiezers of laat de kiezer het bewust afweten tegen de onverzadigbare bierkaai?

4. Landsadvocaat als curator? (18-11-2007)

Nederland is sterk aan het juridiseren. Vooral het aantal commerciële advocaten groeit sterk. Kennelijk is daar een markt voor. De Commissie-Kortmann zet de insolventiewetgeving opnieuw op. In haar voorstellen neemt de betekenis van de bewindvoerder sterk toe. Wat niet bespreekbaar lijkt is het oplossen van de dubbelrol van de huidige curator. Thans is hij zowel onderzoeker als verbalisant als inner van de boete, naast zijn onzichtbare urendeclaratie. De rol van de Rechter-Commissaris als controleur van de curator stelt niets voor. En controle op de R-C is er niet. Van belang is het scheiden van het eigenbelang van de curator en dat van de boedel. Dat kan alléén als de Landsadvocaat het alleenrecht krijgt om de nieuwe bewindvoerder te leveren. Maar wij geven toe dat het netwerk van de advocaat ook in die situatie onoverzichtelijk blijft.

5. De schulden niet verplaatsen (24-09-2011).

Nee, de huidige bezitters van schuldvorderingen, inclusief de ECB, moeten verplicht hun verlies nemen. En de belastingbetaler moet de veroorzakers van de schuldencrisis aansprakelijk stellen. De belastingbetaler in de EU moet buiten schot blijven.

Inmiddels is het praten over het grote afwentelen van de schade veroorzaakt door de schuldcrisis in de EU al geruime tijd aan de gang. De financiële markten willen schoon schip maken en de massa de rekening laten betalen. En daarna kan hetzelfde spel opnieuw beginnen. Hoe kon het zover komen?

Het geld moet rollen. Hoe meer geld er rolt, en hoe sneller dit gaat, hoe beter voor de economie en de financiële wereld. Hierdoor is blijvend economische groei mogelijk. Maar, het is vooral geleend geld (uit krediet of geldschepping) dat één kant oprolt. Het terugrollen, aflossen genoemd, komt later wel. Terwijl lenen een voorschot nemen is op de toekomst. Het risico van niet terugbetalen ligt bij zowel de geldlenende partij als de geldgevende partij.

De financiële markten willen dat het noodfonds, dus op termijn de belastingbetaler, de schulden overneemt van banken en financiële partijen inclusief speculanten. De politici voorzien dat hun kiezers, op termijn diezelfde belastingbetalers, dat niet willen en onbegrijpelijk vinden. Daarom nemen politici nog geen besluit. De financiële markten verwijten nu politici de problemen groter te maken dan die zijn!

Door de bezitters van de schuldvorderingen zelf voor de schade op te laten draaien ontstaat de juiste voorbeeldfunctie. Dan zal het systeem piepen en kraken, en mogelijk gedeeltelijk vastlopen, maar het probleem ligt daar waar het thuis hoort en niet bij de argeloze belastingbetaler.

6. Beleidsrente ECB kost burger geld (18-12-2011).

Op een normale financiële markt komt de marktrente tot stand op basis van vraag en aanbod van geld. Rente is een vergoeding voor het beschikbaar stellen van geld, risicopremie en inflatiecorrectie in één. De ECB kan een eigen rentebeleid inzetten om haar doelstellingen te bereiken, los van de marktrente. Zij hanteert dan een eigen rente, de beleidsrente genoemd. Banken kunnen dan tegen beleidsrente bij haar lenen. Een lage beleidsrente stimuleert banken en geldnemers meer te lenen en zo mogelijk de investeringen te stimuleren. Veelal gaat een lage beleidsrente van de ECB gepaard met het beschikbaar stellen van onbeperkte hoeveelheden geld tegen soepele voorwaarden. De beleidsrente drukt de marktrente dan omlaag in een monopolistische markt maar met verstrekkende gevolgen. De banken verhogen daarna hun 'rentemarge' door het (spaar)geld goedkoper aan te trekken. Het geld dat zij op hun beurt uitleenen kunnen zij op marktconforme wijze (eigen basisrente met risico-opslagen) uitzetten. De bankklanten zullen door een lage (spaar)rente geneigd zijn speculatiever te werk te gaan. De spaarders (inclusief bedrijven, pensioen- en verzekeringsmaatschappijen) hebben minder inkomsten als gevolg van de lagere (spaar)rente. Dat leidt tot speculatiever 'beleggen' en hogere premies op termijn. Tot slot daalt door de lagere marktrente ook de rekenrente in contracten, of staat deze in elk geval stevig onder druk. De rekenkundige toekomstige inkomsten dalen hierdoor waardoor de lasten kunnen stijgen. Kortom: de ECB laat door haar lage beleidsrente de marktrente dalen en beboet zo de spaarders etc. en begunstigt de banken. Als dit langdurig plaatsvindt pakt dit zeer schadelijk uit. Het instrument van de beleidsrente is momenteel een 'stille' manier om de burger te laten opdraaien voor de gevolgen van de schuldencrisis, naast de honderden miljarden schuld die de overheid aangaat namens diezelfde burgers.

7. Faillissementsfraude (05-06-2012).

Gesjoemel met bankroet blijft onbestraft (FD 25 mei 2012). Hierin ontbreken drie punten: het persoonlijke belang van de curator, de definitie van wat fraude is en een oplossing. De curator is een commercieel advocaat en gericht op een goed inkomen. Bij een lege boedel leidt dit tot inactief gedrag, bij een waardevolle boedel tot overactief gedrag. De rechter-commissaris staat ook toe dat curatoren uit waardevolle boedels een compensatie halen voor het werk aan de lege boedels. In ca. 75% van de faillissementen is geen sprake van fraude, in ca. 25% wel. Als fraude een vorm van bedrog is, rijst de vraag wie dat heeft gepleegd, wanneer die fraude tot schade heeft geleid en bij wie. Als sprake is van bedrog met aanzienlijke schade tot gevolg, dan is vervolging noodzakelijk. En dan rijst de vraag wie de vervolging betaalt. Een ding is zeker, de curator doet dat niet bij een lege boedel en zonder kans op inkomsten uit onder andere die vervolging. Gelukkig is er wel een goede oplossing voorhanden. Benoem geen commercieel advocaat tot curator maar de 'landsadvocaat in loondienst'. Dat heeft enorm veel voordelen. De kosten dalen zeer sterk, de inkomsten uit waardevolle boedels komen in een centrale pot waaruit ook de kosten van lege boedels worden voldaan en er is financiële dekking voor noodzakelijke vervolging van bedrog. Bovendien ontstaat openbare financiële transparantie over de afwikkeling van een faillissement. En tot slot: het recht zegeviert, zelfs buiten de advocatuur om.

8. Ervaringen uit het verleden tellen wel (1-07-2012).

De schuldencrises in Japan, America en Europa hebben gemeenschappelijke kenmerken. De verantwoordelijke politici lieten de geldhoeveelheid enorm groeien waarna economische groei ontstond. Die werd gevolgd door schuldencrises met door hun centrale banken opgelegde kunstmatige rentes tussen 0 en 1% zijnde bankensubsidie en benadeling van spaarders en pensioenfondsen etc.. De ECB heeft, direct na een directiewisseling, nog eens € 1000 miljard aan liquiditeiten beschikbaar gesteld aan de banken. Dit om regeringen van landen niet langer bloot te stellen aan vraag en aanbod op de geld- en kapitaalmarkten. De politici startten vervolgens met de totale socialisering van Zuid Europese schulden. Maar dat staat geheel los van de oorzaak van onze crisis: onhoudbaar hoge schulden. De Noord Europese belastingbetaler financiert zo achteraf de politieke 'inschattingfouten' en de opzet van een onomkeerbaar europroject. Beter is het als de ECB de rente met onmiddellijke ingang maandelijks optrekt met 0,2% tot 5 á 6%. Iedereen weet dan waar hij of zij aan toe is en dan ontstaan er maar corrigerende faillissementen. Dan zitten zij die onverantwoorde risico's namen ook op de blaren. Met als belangrijk gevolg dat de financiële bezittingen langzaam weer een realistische waarde krijgen. Door deze 'marktwerking van de rente' ontstaat ook weer een realistische economie waarin vertrouwen terugkeert en besparingen en investeringen zich herstellen. Dan doet de crisis wat die moet doen: saneren op de juiste plaats en bij de juiste personen / instellingen. Nu moeten politici nog in de achteruitkijkspiegel durven kijken!

9. Kosten/baten euro? (11-08-2012).

In de EU-landen en eurolanden woedt de hevigste schuldencrisis ooit. De financiële markten houden zich afzijdig om bepaalde eurolanden en banken te financieren. De rente stijgt voor die gewantrouwde partijen als gevolg van hogere risico's. De regeringen van die risicolanden staan bovendien onder druk van de EU, de ECB en het IMF om de uitgaven op de inkomsten te baseren. Regelmatig geven zij enorme bedragen vrij om de risicolanden de lopende verplichtingen te kunnen laten nakomen. De belastingbetaler ziet de schuldenlast snel oplopen omdat de landelijke politiek dat steungeld uitgeeft. Maar waarop baseert die landelijke politiek zich? Hebben de EU, de ECB en het IMF een publiek cijfermatig onderbouwd masterplan waaruit blijkt dat het verantwoord is die miljarden over te maken? Van partijen als kredietbeoordelaars, banken en beleggers is bekend dat zij een eigen kosten/batenanalyse hebben. Maar heeft ons parlement een analyse? Zo ja, dan zou dat ook publiek bekend moeten zijn en krijgen tegenstanders van die uitgaven een stem. Dan ontstaat transparantie en is verantwoording mogelijk. Zo nee, waarop zijn dan de parlementaire beslissingen gebaseerd? Als minister De Jager stelt dat niet doneren betekent dat we duurder uit zijn, waarop baseert hij dat dan? Het gevoel bestaat dat er 'bewust' geen publiek masterplan is. Hoe verantwoordt de politiek haar beleid na de komende verkiezingen? Had Den Haag ook maar een Constitutioneel Hof dat onze politiek houdt aan de begrotingsnorm en staatsschuldnorm. De Kunduz-bezuinigingen zijn rituele belastingverhogingen en staan niet in verhouding tot de nutteloos gebleken eurosteun.

10. De Eurogroep waarschuwt (28-04-2013).

De redding van het Cypriotische bankwezen door de Eurogroep luidt nieuwe beleidsregels in. Alle partijen die een bank financieren (aandeelhouders, obligatiehouders, grote spaarders etc.) kunnen hun geld kwijt zijn als EU-ingrijpen noodzakelijk is. Dit ter bescherming van de belastingbetaler. Kleine spaarders vallen nu nog onder het depositogarantiestelsel.

Het gevolg hiervan zou moeten zijn dat grote spaarders zijn gewaarschuwd. Zij zijn hun geld dan kwijt ondanks de rol, de verantwoordelijkheden en de aansprakelijkheden van de toezichthouders c.s.. Grote spaarders kunnen of hun risico verkleinen door het vragen van afdoende zekerheden (dekking) bij het verlengen van bestaande of het maken van nieuwe spaarovereenkomsten, of anders hun geld weghalen. Anders is het 'eigen schuld, dikke bult'.

Als deze werkwijze consequent toepassing vindt zal het Europese bankenlandschap snel wijzigen. Alle stresstests, bankbalansen en optimistische verhalen ten spijt.

11. Op kosten van schuldeisers (02-05-2013).

Fraudebestrijding op kosten van schuldeisers (FD 29 april jl., mr. F. van der Beek) is een interessant artikel vanuit de curatoren bezien. De auteur, zelf commercieel advocaat, pleit voor het vrijmaken van extra geld voor de curator als deze de extra taak van fraudebestrijding krijgt. De motivatie is dat fraudebestrijding nu niet loont en eigenlijk betaald wordt door de crediteuren in het faillissement. Een nobel en collegiaal streven maar absoluut verwerpelijk vanuit juridisch en maatschappelijk oogpunt bezien. Want de huidige wetgeving en het faciliterende beleid van de rechtbanken staat toe dat elke curator een faillissement leeg declareert! Juist als er voldoende saldo op de boedelrekening staat. Op grond van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dient elke overheid haar burgers te beschermen tegen onrecht. Een curator die een schuldeiser als burger beschouwt?

12. Schuld en groei (11-11-2013).

De economie draait om geld. De Nederlandse overheid en de EU willen economische groei omdat daaruit de bestaande schulden worden afgelost. Maar waarom blijft die economische groei uit? Met name omdat de overheid, het bedrijfsleven en de huishoudens al (te) veel schuld hebben! Bedrijfsleven en huishoudens kunnen en willen niet meer investeren omdat het perspectief ontbreekt. Lenen is een voorschot nemen op de toekomst. Die toekomst is onzeker en onduidelijk omdat de Nederlandse overheid de collectieve lasten onstuimig laat stijgen jaar op jaar. Dan blijft er steeds minder geld over voor aflossing van schulden en risicodekking. Politici vertegenwoordigen de burgers maar denken en doen heel anders dan diezelfde burgers. De burger maakt zijn eigen inschatting en afweging en vertrouwt de onberekenbare politiek niet meer. Morgen kan alles anders zijn. Alleen als de overheid de collectieve lasten drastisch verlaagt zal de vraag naar zakelijk en particulier krediet toenemen. Zolang de socialisering van uitgaven en schulden niet is teruggedraaid blijven investeringen en groei uit. En dan bevoordelen monetaire luchtbellen de verkeerde partijen en verlengen die de lijdensweg van iedereen.

J.G. Scholten
Waagmeesters Bedrijfs Advies